

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 4. aprila 2019*

„REACH – Uredba (ES) št. 1907/2006 – Bis (2-etilheksil) ftalat (DEHP) – Zavrnitev zahteve za notranjo revizijo sklepa o avtorizaciji za dajanje na trg kot neutemeljene – Napačna uporaba prava – Očitna napaka pri presoji – Člen 10 Uredbe (ES) št. 1367/2006“

V zadevi T-108/17,

ClientEarth s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopa A. Jones, barrister,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo G. Gattinara, R. Lindenthal in K. Mifsud-Bonnici, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske agencije za kemikalije (ECHA), ki jo zastopata M. Heikkilä in W. Broere, agenta,

intervenientka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti dopisa Komisije z dne 7. decembra 2016, s katerim je ta institucija zavrnila zahtevo tožeče stranke za notranjo revizijo z dne 2. avgusta 2016 Izvedbenega sklepa Komisije C(2016) 3549 final z dne 16. junija 2016 o dodelitvi avtorizacije za uporabo bis (2-etilheksil) ftalata (DEHP) na podlagi Uredbe (ES) št. 1907/2006 Evropskega parlamenta in Sveta,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi D. Gratsias, predsednik, A. Dittrich (poročevalec) in I. Ulloa Rubio, sodnika,

sodni tajnik: F. Oller, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 6. septembra 2018

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 S sprejetjem Uredbe Komisije (EU) št. 143/2011 z dne 17. februarja 2011 o spremembi Priloge XIV k Uredbi (ES) št. 1907/2006 Evropskega parlamenta in Sveta o registraciji, evalvaciji, avtorizaciji in omejevanju kemikalij (REACH) (UL 2011, L 44, str. 2) je Evropska komisija vključila bis (2-etilheksil) ftalat (DEHP), organsko spojino, ki se uporablja predvsem za mehčanje plastike iz polivinilklorida (PVC) v Prilogo XIV k Uredbi (ES) št. 1907/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o registraciji, evalvaciji, avtorizaciji in omejevanju kemikalij (REACH) ter o ustanovitvi Evropske agencije za kemikalije in o spremembi Direktive 1999/45/ES ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 793/93 in Uredbe Komisije (ES) št. 1488/94 ter Direktive Sveta 76/769/EGS in direktiv Komisije 91/155/EGS, 93/67/EGS, 93/105/ES in 2000/21/ES (UL 2006, L 396, str. 1, popravek UL 2007, L 136, str. 3) zaradi strupenih lastnosti te snovi za razmnoževanje v smislu člena 57(c) navedene uredbe.
- 2 Tri družbe za recikliranje odpadkov (v nadaljevanju: vlagateljice vloge za avtorizacijo) so 13. avgusta 2013 oddale skupno vlogo za avtorizacijo na podlagi člena 62 Uredbe št. 1907/2006 v povezavi s členom 60(2) navedene uredbe (v nadaljevanju: vloga za avtorizacijo) za dajanje na trg DEHP za naslednje „uporabe“:
 - „formulacija recikliranega mehkega polivinilklorida (PVC), ki vsebuje DEHP v spojinah in suhih zmeseh;
 - industrijska uporaba recikliranega mehkega PVC, ki vsebuje DEHP, pri obdelavi polimerov z glajenjem, ekstrudiranjem, kompresijo in brizganjem za izdelavo izdelkov iz PVC“.
- 3 Vlagateljice vloge za avtorizacijo so v analizi alternativ, ki so jih priložile vlogi za avtorizacijo, navedle:

„DEHP je plastifikator, ki se že več desetletij uporablja za mehčanje PVC pri proizvodnji plastificiranega ali mehkega PVC. [...]

DEHP se torej doda PVC, preden je plastika predelana v plastične izdelke in preden ti plastični izdelki postanejo odpadki, in sicer potencialno dragoceno blago za vlagateljice [vloge za avtorizacijo]. V strogem pomenu besede DEHP torej nima nobene posebne funkcionalne vloge za vlagateljice [vloge za avtorizacijo]; prisotna je le kot nečistoča (večinoma nezaželeno) v odpadkih, ki se zbirajo, sortirajo in predelujejo ter nato dajejo na trg kot „recikliran material“. Kljub temu bi teoretično lahko imela omejena prisotnost DEHP (ali drugih plastifikatorjev) v recikliranem materialu nekatere prednosti za nadaljnje uporabnike (predelovalce PVC):

 - lahko olajša predelavo surovine recikliranega materiala v nove PVC izdelke; in
 - lahko omogoči predelovalcem PVC, da zmanjšajo količino čistega (ali „nerecikliranega“) DEHP (ali drugega plastifikatorja), da dodajo njihove spojine za proizvodnjo novih izdelkov iz mehkega PVC“.
- 4 V vlogi za avtorizacijo so vlagateljice vloge za avtorizacijo pojasnile tudi, da „DEHP nima [ni imel] nobene posebne funkcionalne vloge [zanje]“. Ta snov naj bi bila prisotna le kot nečistoča (večinoma nezaželeno) v odpadkih, ki se zbirajo, sortirajo, predelujejo in dajejo na trg v obliki recikliranega materiala. Iz te vloge za avtorizacijo je tudi razvidno, da lahko omejena prisotnost DEHP v recikliranem materialu olajša njegovo pretvorbo v nove PVC izdelke z zmanjšanjem količine čistega ali nerecikliranega DEHP ali drugih plastifikatorjev, ki se lahko dodajo spojinam pred proizvodnjo novih izdelkov iz mehkega PVC.

- 5 Odbor za oceno tveganja in Odbor za socialno-ekonomsko analizo Evropske agencije za kemikalije (ECHA) sta 10. oktobra 2014 predložila svoji mnenji o vlogi za avtorizacijo. Po mnenju Odbora za oceno tveganja vlagateljice vloge za avtorizacijo niso dokazale, da je tveganje za zdravje delavcev, ki izhaja iz obeh zahtevanih „uporab“, pod ustreznim nadzorom v smislu člena 60(2) Uredbe št. 1907/2006. Odbor za socialno-ekonomsko analizo je sklenil, da se v tem primeru avtorizacija lahko odobri kljub obstoju nekaterih pomanjkljivosti analize, ki so jo vlagateljice vloge za avtorizacijo predložile, da bi prikazale socialno-ekonomske prednosti, ki izhajajo iz „uporab“, za katere je bila predložena vloga za avtorizacijo na eni strani, in na podlagi „kvalitativne analize“, ki vključuje relevantne negotovosti, na drugi strani.
- 6 Odbor za oceno tveganja in Odbor za socialno-ekonomsko analizo ECHA sta 22. oktobra 2014 pripravila dokument s skupno konsolidirano različico njunih mnenj. Ta dokument z oznako „Obvestilo ECHA/REC/CASE št. AFA-0-0000004151-87-17/D“ je naslovljen „Obvestilo o vlogi za avtorizacijo za uporabo bis (2-etilheksil) ftalata (DEHP): [f]ormulacija recikliranega mehkega PVC, ki vsebuje DEHP v spojinah in suhih zmesih“. ECHA je 24. oktobra 2014 Komisiji posredovala to skupno konsolidirano mnenje.
- 7 ECHA je 12. decembra 2014 posodobila in dopolnila obstoječi vnos snovi DEHP na „seznam snovi, ki bodo morda vključene v Prilogo XIV“, iz člena 59(1) Uredbe št. 1907/2006 (v nadaljevanju: seznam kandidatnih snovi), tako da jo je opredelila kot snov z lastnostmi endokrinih motilcev, za katere obstajajo znanstveni dokazi o verjetnih resnih učinkih na okolje, ki vzbujajo enakovredno raven zaskrbljenosti kot ostale snovi iz točk od (a) do (e) člena 57 Uredbe št. 1907/2006, oboje v smislu člena 57(f) te iste uredbe.
- 8 O vlogi za avtorizacijo je razpravljal tudi odbor iz člena 133 Uredbe št. 1907/2006.
- 9 Komisija je 16. junija 2016 sprejela Izvedbeni sklep C(2016) 3549 final o dodelitvi avtorizacije za uporabo bis (2-etilheksil) ftalata (DEHP) v skladu z Uredbo št. 1907/2006 (v nadaljevanju: sklep o avtorizaciji). Komisija je s prvim členom tega sklepa dodelila avtorizacijo za naslednje „uporabe“:
 - „formulacija recikliranega mehkega polivinilklorida (PVC), ki vsebuje DEHP v spojinah in suhih zmesih;
 - industrijska uporaba recikliranega mehkega PVC, ki vsebuje DEHP pri obdelavi polimerov s kalandriranjem, ekstrudiranjem, kompresijo in brizganjem za proizvodnjo izdelkov iz PVC, razen: igrač in predmetov za nego otrok; radirk; igrač za odrasle (spolne igrače in drugi izdelki za odrasle z intenzivnim stikom s sluznico); gospodinjstskih artiklov, ki so manjši od 10 cm in ki jih otroci lahko sesajo ali žvečijo; tekstilnih izdelkov in oblačil, ki se nosijo neposredno na koži; kozmetičnih izdelkov in materialov v stiku z živili, ki jih ureja sektorska zakonodaja Unije“.
- 10 V skladu s prvim členom sklepa o avtorizaciji je bila avtorizacija v bistvu dodeljena na podlagi člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006, če se, prvič, ukrepi za obvladovanje tveganj in delovni pogoji, opisani v poročilu o kemijski varnosti, predloženem v skladu s členom 62(4)(d) iste uredbe, v celoti uporabljajo za vsako od zadevnih uporab, in drugič, če delež DEHP, ki ga vsebuje reciklirani mehki PVC v spojinah in suhih zmesih, ne presega 20 % mase na maso.
- 11 Komisija je v členu 2 sklepa o avtorizaciji določila obdobje za preverjanje avtorizacij po členu 60(9)(e) Uredbe št. 1907/2006, ki bo trajalo štiri leta od končnega datuma, določenega v Prilogi XIV k Uredbi št. 1907/2006, to je 21. februarja 2019. V členu 3 sklepa o avtorizaciji je Komisija uvedla spremljanje v smislu člena 60(9)(f) Uredbe št. 1907/2006.
- 12 V členu 4 sklepa o avtorizaciji je Komisija pojasnila, da so bile naslovnice tega sklepa vlagateljice vloge za avtorizacijo.

- 13 V točki 8 obrazložitve sklepa o avtorizaciji je Komisija navedla, da se Uredba št. 1907/2006 „ne uporablja za odpadke, kot so opredeljeni v Direktivi 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta“, in da se zato „avtorizacija za dajanje na trg in uporabo spojin in suhih zmesi recikliranega mehkega PVC, ki vsebuje DEHP v skladu s členom 64 [Uredbe št. 1907/2006] uporablja, če spojine in suhe zmesi niso več odpadki v skladu s členom 6 navedene direktive“.
- 14 Tožeča stranka, ClientEarth, ki je neprofitna organizacija, katere cilj je med drugim varstvo okolja, je z dopisom z dne 2. avgusta 2016 od Komisije zahtevala, naj opravi notranjo revizijo sklepov o avtorizaciji (v nadaljevanju skupaj: sklepi o avtorizaciji) na podlagi člena 10 Uredbe (ES) št. 1367/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Evropske skupnosti (UL 2006, L 264, str. 13).
- 15 Komisija je s sklepom C(2016) 8454 final z dne 7. decembra 2016 (v nadaljevanju: sklep o zahtevi za notranjo revizijo) v bistvu zavrnila zahtevo za notranjo revizijo, ker ni bila utemeljena.

Postopek in predlogi strank

- 16 Tožeča stranka je 17. februarja 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.
- 17 Odgovor na tožbo je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen 4. maja 2017.
- 18 ECHA je 29. maja 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom Komisije. S sklepom predsednika petega senata Splošnega sodišča z dne 29. junija 2017 je bilo predlogu za intervencijo ugodeno.
- 19 Replika in duplika sta bili v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženi 22. junija oziroma 21. avgusta 2017.
- 20 ECHA je 21. avgusta 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila intervencijsko vlogo.
- 21 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- ugotovi, da je tožba dopustna in utemeljena;
 - sklep o zahtevi za notranjo revizijo razglasi za ničen;
 - sklep o dodelitvi avtorizacije razglasi za ničen;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov;
 - „sprejme kateri koli drug primerni ukrep“.
- 22 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 23 ECHA Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Predlog za razglasitev ničnosti sklepa o avtorizaciji

- 24 Komisija, ki formalno ne uveljavlja ugovora nedopustnosti na podlagi člena 130 Poslovnika Splošnega sodišča, ob podpori agencije ECHA trdi, da ta tožba ni dopustna v delu, v katerem tožeča stranka s svojim tretjim tožbenim predlogom predlaga razglasitev ničnosti sklepa o avtorizaciji.
- 25 V bistvu, prvič, po mnenju Komisije sklep o avtorizaciji ni predmet te ničnostne tožbe. Drugič, tožeča stranka naj ne bi imela procesnega upravičenja za izpodbijanje sklepa o avtorizaciji na podlagi člena 263 PDEU.
- 26 Na obravnavi je tožeča stranka pojasnila, da ne izpodbija neposredno sklepa o avtorizaciji, ker je menila, da ni pristojna za vložitev tožbe na podlagi člena 263 PDEU zoper ta sklep. Zato je treba ugotoviti, da sklep o avtorizaciji ni predmet te tožbe, ker temelji na členu 263 PDEU.
- 27 Vendar bi po mnenju tožeče stranke, prvič, morebitna razveljavitev sklepa o zahtevi za notranjo revizijo logično morala pripeljati do razglasitve ničnosti sklepa o avtorizaciji.
- 28 V zvezi s tem je treba poudariti, da sistem sodnega nadzora, ki ga določajo pogodbe, ne daje možnosti, da Splošno sodišče sklep, ki ni predmet direktne ničnostne tožbe, ki temelji na členu 263 PDEU, razglasi za ničn.
- 29 Drugič, tožeča stranka dodaja, da je Splošno sodišče v skladu s členom 266, prvi odstavek, PDEU vsekakor pristojno, da kot ukrep, ki je potreben za izvršitev sodbe v tem postopku, od Komisije zahteva, naj „prekliče“ sklep o avtorizaciji. Zato je tožeča stranka na obravnavi navedla, da želi ohraniti tretji tožbeni predlog.
- 30 Ker se tožeča stranka sklicuje na dejstvo, da ima Splošno sodišče pristojnost –domnevno določeno v členu 266, prvi odstavek, PDEU– od Komisije zahtevati, naj „prekliče“ sklep o avtorizaciji, je treba poudariti, da tožeča stranka izhaja iz napačnega razumevanja te določbe. Prvič, to, da Splošno sodišče razglasi ničnost sklepa o avtorizaciji, kot to zahteva tožeča stranka v okviru tretjega tožbenega predloga, namreč ni povezano s tem, da Komisija morebiti prekliče ta sklep. Drugič, ta določba Splošnemu sodišču ne podeljuje nobenega pooblastila, ki bi presegalo sodne pristojnosti, ki so izrecno predvidene v Pogodbah. V nasprotju s tem, kar se zdi, da predlaga tožeča stranka, se člen 266, prvi odstavek, PDEU izrecno nanaša na obveznost institucije, organa, urada ali agencije, katere akt je sodišče Evropske unije razglasilo za ničn, da sprejme ukrepe za izvršitev ničnostne sodbe. V skladu s sodno prakso sodišče Unije v okviru nadzora zakonitosti, ki ga izvaja, na institucije Unije ne more nasloviti odredb ali jih nadomestiti (glej sodbo z dne 30. maja 2013, Omnis Group/Komisija, T-74/11, neobjavljena, EU:T:2013:283, točka 26 in navedena sodna praksa). Tako v obravnavanem primeru Splošno sodišče v primeru razglasitve ničnosti sklepa o zahtevi za notranjo revizijo na Komisijo ne more niti nasloviti odredb, niti odrediti preklica sklepa o avtorizaciji.
- 31 Glede na vse navedeno je treba ugotoviti, da tretji tožbeni predlog očitno ni dopusten in ga je zato treba zavrniti.

Predlog za razglasitev ničnosti sklepa o zahtevi za notranjo revizijo

- 32 Ker se, kot izhaja iz drugega tožbenega predloga, s tožbo predlaga razglasitev ničnosti sklepa o zahtevi za notranjo revizijo, tožeča stranka navaja štiri tožbene razloge.

33 Prvi tožbeni razlog se nanaša na to, da naj bi bilo v zvezi s sklepom o zahtevi za notranjo revizijo napačno uporabljeno pravo in storjene očitne napake pri presoji v zvezi s skladnostjo sklepa o avtorizaciji na podlagi člena 62 in člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006. Z drugim tožbenim razlogom tožeča stranka trdi, da je bilo v zvezi s sklepom o zahtevi za notranjo revizijo napačno uporabljeno pravo in da so bile storjene očitne napake pri presoji v zvezi s socialno-ekonomsko analizo na podlagi člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006. Tretji tožbeni razlog se nanaša na to, da sklep o zahtevi za notranjo revizijo vsebuje očitno napako pri presoji v zvezi z analizo alternativ iz člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006. S četrtem tožbenim razlogom tožeča stranka zatrjuje, da je bilo v zvezi s sklepom o zahtevi za notranjo revizijo napačno uporabljeno pravo in da so bile storjene očitne napake pri presoji v zvezi z uporabo previdnostnega načela v okviru postopka avtorizacije iz Uredbe št. 1907/2006.

Prvi tožbeni razlog: napačna uporaba prava in presoja glede skladnosti vloge za avtorizacijo na podlagi člena 62 in člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006

34 Prvi tožbeni razlog je razdeljen na štiri dele, ki naj bi dokazali obstoj napačne uporabe prava in očitnih napak pri presoji v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo glede skladnosti vloge za avtorizacijo na podlagi člena 62 in člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006, prvič, pri razlagi pojma „uporaba“ iz člena 62(4)(c) Uredbe št. 1907/2006, drugič, v zvezi z domnevnimi pomanjkljivostmi v poročilu o kemijski varnosti, tretjič, v zvezi z obstojem domnevnih pomanjkljivosti pri presoji ustreznih alternativ, in četrto, pri razlagi člena 60(7) in člena 64(3) Uredbe št. 1907/2006.

– Prvi del: napačna uporaba prava in napaka pri presoji pri razlagi pojma „uporaba“ iz člena 56(1)(a) in člena 62(4)(c) Uredbe št. 1907/2006

35 Najprej, tožeča stranka trdi, da vlagateljice vloge za avtorizacijo niso opredelile „uporabe oziroma uporab te snovi“, kot se zahteva s členom 56(1)(a) Uredbe št. 1907/2006. Tudi Komisija naj bi napačno razlagala pojem „uporaba“ iz člena 56(1)(a) Uredbe št. 1907/2006 in člena 62(4)(c) te iste uredbe.

36 Prvič, po mnenju tožeče stranke se ta pojem nanaša na primere, v katerih se zahteva avtorizacija za aktivno uporabo ali za uvedbo snovi „v industrijski postopek“. Pojma aktivne uporabe in uvedbe snovi v industrijski postopek ustrezata pojmu namerne uporabe. Nasprotje pojma aktivne uporabe bi bil primer, ko je snov prisotna le kot naključni element predhodno obstoječega procesa. Po mnenju tožeče stranke pa trajne in naključne prisotnosti snovi v predhodno obstoječem postopku ni mogoče opredeliti kot „uporabo“ v pravem pomenu besede.

37 V tem primeru je bila vloga za avtorizacijo predložena za „uporabo recikliranega PVC, ki vsebuje DEHP“. Glede na navedbe v vlogi za avtorizacijo in navedbe iz analize alternativ, ki so jih pripravile vlagateljice vloge za avtorizacijo, bi bilo mogoče sklepati, da vlagateljice vloge za avtorizacijo niso zahtevale avtorizacije aktivne uporabe ali uvedbe DEHP v „industrijski postopek“, ki ga izvajata. Vloga za avtorizacijo se nanaša zgolj na nenamerno prisotnost snovi v predhodno obstoječem postopku in ne na „uporabo“ v smislu Uredbe št. 1907/2006. V resnici naj bi bil namen vlagateljic vloge za avtorizacijo le postopek zbiranja, predelave in dajanja na trg plastičnih odpadkov, ki vsebujejo določen delež DEHP kot naključno sestavino. Drugače povedano, v tem primeru naj bi šlo za uporabe recikliranega PVC, ki vsebuje DEHP, kar pomeni „obdelavo plastičnih odpadkov“, v nasprotju z obdelavo DEHP *per se*.

38 Dalje, vlagateljice vloge za avtorizacijo menijo, da je Komisija v svojem sklepu o zahtevi za notranjo revizijo glede pojma „uporaba“ „očitno“ napačno uporabila pravo. S tem naj bi Komisija dejansko in napačno odobrila „celoten postopek“, in sicer recikliranje materialov, ki vsebujejo snov, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, medtem ko naj bi Uredba št. 1907/2006 omogočala, da se dovoli le namerna uporaba snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost v industrijskem postopku v smislu člena 57 Uredbe št. 1907/2006.

- 39 V odgovor na eno od trditev Komisije, da je bil sklep o avtorizaciji dodeljen za snov, ki je vsebovana „v zmesi“, tožeča stranka trdi, da iz skupine besed „v zmesi“ iz člena 56(1)(a) Uredbe št. 1907/2006 izhaja, da bi se ustrezna razlaga morala nanašati bolj na uporabo „posamezne snovi v okviru zmesi“ in ne uporabo „zmesi kot celote“. Tožeča stranka meni, da je uporaba zmesi sicer pomembna za razumevanje dodane vrednosti in funkcije snovi v zmesi, vendar bi se morala vloga za avtorizacijo nanašati na posebne uporabe same snovi v tej zmesi. Vendar v obravnavanem primeru ni bilo tako.
- 40 Poleg tega naj bi bil eden od razlogov, iz katerega bi bilo pomembno, da vlagatelj vloge za avtorizacijo na podlagi Uredbe št. 1907/2006 upošteva uporabo „snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, v zmesi“, in ne „uporabo zmesi“, ta, da naj bi bila natančnost analize alternativ in socialno-ekonomske ocene odvisna od opredelitve uporabe. V tem primeru vlagateljice vloge za avtorizacijo v okviru analize alternativ naj ne bi preučile snovi ali tehnologij, ki bi lahko nadomestile uporabo DEHP v zmesi. Nasprotno, vloga za avtorizacijo naj bi zajemala zgolj druge načine pridobivanja zmesi, ki naj ne bi vsebovala DEHP, in sicer PVC brez DEHP, bodisi z ločevanjem ali odstranjevanjem, bodisi iz drugih virov.
- 41 Nazadnje, Komisija naj bi napačno trdila, da trditve tožeče stranke, navedene zgoraj v točkah od 36 do 38, niso bile navedene v zahtevi za notranjo revizijo. V zahtevi za notranjo revizijo naj bi tožeča stranka pojasnila, da bi bilo treba opredelitev pojma „uporaba“ razlagati tako, da se nanaša na „tehnično funkcijo“ zadevne snovi, v nasprotju z izjavo vlagateljic vloge za avtorizacijo, da „ne uporabljajo same snovi [DEHP] [in da] je ta zgolj prisotna kot nečistoča (večinoma nezaželeno)“. Tožeča stranka pojasnjuje, da v sobesedilu sicer ni uporabila pridevnika „aktivno“, vendar je v točki 49 svoje zahteve za notranjo revizijo navedla, da sklep o avtorizaciji ni omogočal „nadaljevanja uporabe DEHP same ali v zmesi“. Drugače povedano, navedla je, da sklep o avtorizaciji ne omogoča aktivne uporabe ali vnosa DEHP.
- 42 Drugič, Komisija naj bi poskušala opredeliti uporabo DEHP v skladu z Uredbo št. 1907/2006 tako, da je vlogi za avtorizacijo pripisala funkcijo DEHP, ki naj ne bi bila združljiva z Uredbo št. 1907/2006.
- 43 Komisija naj bi v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo namreč pojasnila, da je treba razlikovati med „prisotnostjo DEHP v odpadkih [...] in funkcijo, ki jo ima snov v predelanem materialu, ki ni več odpadek“. Po mnenju Komisije naj bi bila ustrezna funkcija DEHP v predelanem materialu „zmanjšati količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za proizvodnjo izdelkov iz mehkega PVC na podlagi recikliranega mehkega PVC materiala“.
- 44 Vendar, prvič, ta funkcija naj ne bi bila navedena v vlogi za avtorizacijo. Nasprotno, vlagateljice vloge za avtorizacijo naj bi izrecno navedle, da „DEHP nima [ni imel] nobene posebne funkcionalne vloge [zanje]“. Funkcija DEHP, ki jo je analizirala Komisija, naj zato ne bi odražala vloge za avtorizacijo.
- 45 Drugič, in kar je še pomembnejše, zmanjšanja količine nereciklirane snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, ki se uporablja kot plastifikator z reciklirano snovjo, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, naj ne bi bilo mogoče opredeliti kot „funkcijo“, ki bi lahko bila dovoljena na podlagi Uredbe št. 1907/2006.
- 46 Po mnenju tožeče stranke bi potemtakem vsaka snov, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, ki je v recikliranem materialu – če bi bila ta utemeljitev uporabljena zunaj tega primera – imela to funkcijo, in sicer zmanjšati količino nereciklirane snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, v materialu. Posledica te razlage naj bi bila to, da bi bila vsaka uporaba snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, v predelanem materialu dovoljena zgolj na podlagi dejstva, da je bil uporabljen reciklirani material. V teh okoliščinah bi bilo treba vse vloge za avtorizacijo v zvezi z uporabo recikliranih materialov nujno odobriti. Avtorizacija recikliranja materialov, ki vsebujejo snov, ki vzbuja veliko skrb, pa bi bila neposredno v nasprotju s cilji Uredbe št. 1907/2006. Slednja naj namreč ne bi bila namenjena

spodbujanju recikliranja materialov, ki vsebujejo snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, temveč, nasprotno, temu, da se jih nadomestiti ali postopoma celo odpravi, ne glede na to, kje so, in ne glede na to, koliko let so bile prisotne v nekaterih uporabah.

- 47 Poleg tega bi analiza alternativ, če bi zmanjšanje količine nerecikliranih plastifikatorjev bila funkcija „v skladu s členom 62 [Uredbe št. 1907/2006]“, po mnenju tožeče stranke morala imeti zvezo s to funkcijo. Zato naj bi bilo treba ugotoviti, ali obstajajo alternative uporabi recikliranega DEHP za zmanjšanje količine nerecikliranega DEHP, potrebnega za proizvodnjo izdelkov iz PVC. Drugače povedano, če bi Komisija pravilno opredelila izraza „uporaba“ in „funkcija“, bi morala analiza alternativ, ki so jo predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo, predstaviti druge načine zmanjšanja količine plastifikatorjev v nerecikliranem PVC, ki jih ta analiza ni predstavila.
- 48 Poleg tega naj bi Komisija napačno ugotovila, da je tožeča stranka šele v fazi tožbe predložila trditve v zvezi z obstojem avtorizacije za „celoten postopek“, in sicer recikliranje zmesi odpadkov iz PVC, ki vsebujejo DEHP, v nasprotju z avtorizacijo za posebno uporabo DEHP v tem postopku ali zmesi. V nasprotju s tem, kar trdi Komisija, naj bi tožeča stranka že v fazi svoje zahteve za notranjo revizijo navedla, da se je dejansko „osredotočila na nadomestitev toka odpadkov“. Komisija bi naj preučila alternative za reciklirane odpadke „v celoti“ in tožeča stranka naj bi Komisiji očitala, da ni analizirala dejanskih nadomestnih snovi, ki bi lahko izpolnjevale funkcijo DEHP.
- 49 Drugič, razlaga pojma „uporaba“, ki jo je podala Komisija, bi lahko v tej zadevi napačno posegla v regulativni režim za odpadke.
- 50 Ker ni meril za določitev, kdaj je snov pridobila status „prenehanja biti odpadek“, naj bi upravičeno obstajal pomislek, da bi se podjetja, če bi bila avtorizacija za odpadek dodeljena na podlagi Uredbe št. 1907/2006, lahko sklicevala na to avtorizacijo kot dokaz o pozitivni oceni učinkov na okolje ali zdravje ljudi, kadar želijo dokazati, da morajo odpadki pridobiti status „prenehanja biti odpadek“. Tako naj bi lahko podjetja za recikliranje izdajo avtorizacije na podlagi Uredbe št. 1907/2006 za stare odpadke uporabila za pridobitev statusa „prenehanja biti odpadek“ v smislu Direktive 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL 2008, L 312, str. 3; v nadaljevanju: Okvirna direktiva o odpadkih).
- 51 Nazadnje, v nasprotju s tem, kar trdi Komisija, naj bi bile trditve tožeče stranke, navedene zgoraj v točkah 49 in 50, že postavljene v zahtevi za notranjo revizijo. Tožeča stranka naj bi v točkah 117 in 118 zahteve jasno navedla, da razmerje med Uredbo št. 1907/2006 in okvirno direktivo o odpadkih ne bi smelo biti ogroženo.
- 52 Komisija ta tožbeni razlog zavrača.
- 53 Najprej je treba poudariti, da se, v nasprotju s tem, kar se zdi, da tožeča stranka trdi v nekaterih točkah tožbe, ta tožba lahko nanaša samo na zakonitost sklepa o zahtevi za notranjo revizijo in ne na to, ali je vloga za avtorizacijo zadostna ali ne. S tožbenimi razlogi, ki so navedeni v tožbi, bi se torej morala dokazati morebitna napačna uporaba prava ali obstoj napak pri presoji Komisije v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo in ne morebitne napake, ki so jih napravile vlagateljice vloge za avtorizacijo.
- 54 Zato bi trditve, da, prvič, vlagateljice vloge za avtorizacijo same niso pravilno opredelile „uporabe oziroma uporab te snovi“ v smislu člena 56(1)(a) Uredbe št. 1907/2006 (glej točko 35 zgoraj), da, drugič, glede na navedbe, ki jih vsebuje vloga za avtorizacijo, vlagateljice vloge za avtorizacijo niso zaprosile za avtorizacijo aktivno uporabljati ali uvajati DEHP v „industrijski postopek“, temveč se je vloga za avtorizacijo nanašala na zgolj nenamerno prisotnost snovi v zmesi (glej točko 37 zgoraj), in tretjič, da so se vlagateljice vloge za avtorizacijo usmerile le k postopku zbiranja, predelave in dajanja na trg plastičnih odpadkov, ki vsebujejo DEHP (glej točko 37 zgoraj), lahko vplivale na to tožbo, le če

bi Komisija v svojem sklepu o zahtevi za notranjo revizijo potrdila elemente iz vloge za avtorizacijo. Enako velja za trditev, da vloga za avtorizacijo ne navaja, katero funkcijo DEHP je Komisija upoštevala v svojem sklepu o zahtevi za notranjo revizijo (glej točko 44 zgoraj).

- 55 Nato je treba poudariti, prav tako v okviru uvodne opombe, da je tožbene razloge in trditve, podane Splošnemu sodišču v okviru tožbe za razglasitev ničnosti sklepa o zavrnitvi zahteve za notranjo revizijo, mogoče šteti za dopustne, le če je tožeča stranka te tožbene razloge in trditve že navedla v zahtevi za notranjo revizijo, in to tako, da bi Komisija nanje lahko odgovorila (glej v tem smislu sodbo z dne 15. decembra 2016, *TestBioTech in drugi/Komisija*, T-177/13, neobjavljena, EU:T:2016:736, točka 68; v pritožbenem postopku).
- 56 Ta ugotovitev velja glede na člen 10(1) Uredbe št. 1367/2006. Iz te določbe namreč izhaja, da mora zahteva za notranjo revizijo upravnega akta, ki ga je sprejela institucija Unije v skladu z okoljskim pravom, izrecno navesti akt, na katerega se nanaša, in pojasniti razloge za ponovno preučitev. Iz te obveznosti izhaja, da ima vlagatelj zahteve za notranjo revizijo zgolj pravico, da Komisija zavzame stališče o razlogih, ki jih je navedel v svoji zahtevi. Vendar ne razpolaga z nobeno pravico, da Komisija zavzame stališče o vprašanih, ki v takšni zahtevi niso bila vsaj na razumen način izpostavljena.
- 57 V zvezi s tem je treba prav tako poudariti, da mora vlagatelj zahteve za notranjo revizijo upravnega akta, sprejetega v skladu z okoljskim pravom, da bi pojasnil razloge za revizijo na način, ki se zahteva, navesti vsa dejstva in dokaze ali kakršne koli pravne argumente, ki vzbujajo resne dvome o presoji institucije ali organa Unije v zadevnem aktu. Tretja oseba, ki izpodbija avtorizacijo za dajanje na trg, mora zato predložiti tehtne dokaze, na podlagi katerih je mogoče resno podvomiti o zakonitosti dodelitve te avtorizacije (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 21. maja 2015, *Schröder/OCVV*, C-546/12 P, EU:C:2015:332, točka 57, in z dne 15. decembra 2016, *TestBioTech in drugi/Komisija*, T-177/13, neobjavljena, EU:T:2016:736, točki 66 in 67; v pritožbenem postopku).
- 58 Sklepanje iz točke 55 zgoraj je utemeljeno tudi s členom 10(2), prvi stavek, Uredbe št. 1367/2006. V skladu z navedeno določbo institucija, pri kateri je bila vložena zahteva za notranjo revizijo, obravnava vse tovrstne zahteve, razen če ni očitno, da niso utemeljene. V skladu s to določbo mora zato Komisija skrbno in nepristransko preučiti vse elemente, na katere se sklicuje v zahtevi za notranjo revizijo, razen če očitno niso utemeljeni. Prvič, Komisiji ni treba preučiti drugih razlogov, kot so tisti, ki jih je navedel vlagatelj zahteve za notranjo revizijo. Drugič, da bi Komisija lahko zadovoljivo odgovorila vlagatelju zahteve za notranjo revizijo, mora slednji Komisiji omogočiti, da se dovolj natančno seznanj z očitki zoper izpodbijani upravni akt (glej v tem smislu sodbo z dne 15. decembra 2016, *TestBioTech in drugi/Komisija*, T-177/13, neobjavljena, EU:T:2016:736, točke od 262 do 264; v pritožbenem postopku).
- 59 V obravnavanem primeru Komisija trdi, da je trditev tožeče stranke, da pojem „uporaba“ vključuje uvedbo ali „aktivno“ uporabo določene snovi v industrijskem postopku, nova trditev, ker ni bila vključena v zahtevo za notranjo revizijo.
- 60 Iz točke 49 zahteve za notranjo revizijo izhaja, da je, prvič, zadevna avtorizacija v tej zadevi po mnenju tožeče stranke povezana z uporabo „materiala, ki vsebuje DEHP, ki je uveden kot del toka plastičnih odpadkov, v katerem DEHP nima tehnične funkcije“. Drugič, iz te točke zahteve za notranjo revizijo tudi izhaja, da po mnenju tožeče stranke „avtorizacija [v obravnavanem primeru] ni namenjena temu, da bi vlagatelju vloge omogočila uporabo DEHP v pripravku, ali uvesti [to snov] v izdelek“.
- 61 Ugotoviti pa je treba, da tožeča stranka s tem, da v okviru te tožbe trdi, da pojem „uporaba“ pomeni uvedbo ali „aktivno“ uporabo določene snovi v „industrijskem postopku“, navaja očitok, ki ni bil jasno in specifično izražen in ki Komisiji ni bil očitno razumno v zahtevi za notranjo revizijo. Vztrajati na tem – kot to na eni strani počne tožeča stranka v tej tožbi – da se DEHP uporablja „kot del toka

odpadkov“ ali zahtevati, da se ta snov uporablja „v pripravku“ in celo „v izdelku“, in na drugi strani upoštevati, da samo aktivna uvedba ali aktivna uporaba snovi „v industrijskem postopku“ ustreza pojmu „uporaba“, sta dve različni stvari.

- 62 Ob tem je treba ugotoviti, da trditev tožeče stranke, da pojem „uporaba“ vključuje uvedbo ali „aktivno“ uvajanje določene snovi v „industrijski postopek“, Komisiji ni bila predložena kot del zahteve za notranjo revizijo in zato ni dopustna.
- 63 Podredno, glede vsebine te trditve, torej glede vprašanja, kako je treba razlagati pojem „uporaba“ iz člena 56(1)(a) in člena 62(4)(c) Uredbe št. 1907/2006, je treba poudariti, da je ta pojem opredeljen v členu 3, točka 24 iste uredbe. Glede na navedeno določbo uporaba pomeni „predelavo, formulacijo, porabo, hrambo, posedovanje, obdelavo, polnjenje v posode, prenos iz ene posode v drugo, mešanje, izdelavo izdelka ali katero koli drugo uporabo“.
- 64 V nasprotju s tem, kar v bistvu zatrjuje tožeča stranka (glej točko 36 zgoraj), se pojem „uporaba“ iz člena 3, točka 24 Uredbe št. 1907/2006 ne omejuje na aktivno uvedbo snovi „v industrijski postopek“. Poleg tega nič v tej določbi ne kaže, da je treba za ugotovitev, da je snov „uporabljena“, to snov namerno uvesti v tak postopek.
- 65 Nasprotno pa člen 3, točka 24 Uredbe št. 1907/2006 omogoča sklepanje, da je mogoče govoriti o „uporabi“ snovi tudi takrat, kadar je slednja v sestavi več snovi, za katero je veljal eden od postopkov iz člena 3, točka 24 Uredbe št. 1907/2006. Drugače povedano, kadar je sestava snovi, na primer, predelana, formulirana, porabljena ali hranjena, se vse snovi v tej sestavi „uporabljajo“ v smislu Uredbe št. 1907/2006.
- 66 Tej razlagi najprej pritrjuje uporaba izraza „vsaka druga uporaba“ iz člena 3, točka 24 Uredbe št. 1907/2006. Ti pojmi, prvič, odražajo dejstvo, da k pojmu „uporaba“ spadajo postopki, ki niso izrecno navedeni v tej določbi. Drugič, ti pojmi odražajo tudi dejstvo, da je zakonodajalec sprejel široko razlago, da aktivna uporaba sestavine snovi hkrati pomeni aktivno uporabo snovi v tej sestavi.
- 67 Tej razlagi dalje pritrjujejo določbe člena 56(1)(a) Uredbe št. 1907/2006. V skladu s to določbo avtorizacija ni potrebna samo za uporabo snovi, ampak tudi za uporabo snovi, ki jo vsebuje „zmes“. Iz člena 3(2) iste uredbe izhaja, da je „zmes“ v smislu te uredbe „zmes ali raztopina, sestavljena iz dveh ali več snovi“.
- 68 Nazadnje, kot je pravilno navedla Komisija, iz člena 56(6) Uredbe št. 1907/2006, ki iz zahteve za avtorizacijo izvzema „uporabo snovi, če so vsebovane v zmesih“, ki ne presegajo določene tam navedene koncentracije, prav tako implicitno izhaja, da se za uporabo snovi, navedenih v Prilogi XIV k navedeni uredbi, ki so „v zmesih“, zahteva avtorizacija. Tako sklepanje, na katerem temelji ta določba, je, ponovno, da se snov, ki tvori del sestavine, uporabi, kadar koli se uporablja ta sestavina.
- 69 V nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka (glej točko 39 zgoraj), za uporabo snovi, ki jo vsebuje zmes, ne gre le takrat, kadar se dokaže, da ima snov posebno funkcijo „v okviru zmesi“ – v nasprotju z uporabo „zmesi kot celote“.
- 70 V zvezi s tem je treba opozoriti, da lahko zmes vsebuje zlasti snovi, ki imajo v zmesi posebno funkcijo, in snovi, katerih funkcija je razvidna samo v trenutku, ko se uporablja sama zmes. Dalje, lahko obstajajo tudi zmesi, pri katerih celota komponent opravlja funkcijo le zaradi uporabe zmesi. Na podlagi izraza „kakršna koli druga uporaba“ iz člena 3, točka 24 Uredbe št. 1907/2006 pa je mogoče ugotoviti, da v obeh primerih uporaba zmesi vključuje uporabo vseh snovi v njej.
- 71 Da bi Komisija v tej zadevi lahko utemeljila svojo ugotovitev, da je bil namen sklepa o avtorizaciji „uporaba“ DEHP, je v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo navedla, prvič, da se je avtorizacija zahtevala za DEHP kot snov, „prisotno kot nečistočo (večinoma nezaželeno) v odpadkih, ki se zbirajo,

sortirajo, predelujejo in dajejo na trg v obliki recikliranega materiala“. Drugič, v skladu s tem pristopom in členom 2(2) Uredbe št. 1907/2006 je Komisija navedla, da odpadki niso snov, zato se zahteve iz Uredbe št. 1907/2006 uporabljajo, le če odpadki, ki vsebujejo DEHP, niso več odpadki. Pri tem gre za dodatno pojasnilo, ki poudarja razliko med PVC odpadki na eni strani in, recikliranjem PVC na drugi strani, in sicer PVC odpadkov, ki so prenehali biti odpadki in jih je zato mogoče dati na trg. Iz sklepa o zahtevi za notranjo revizijo izhaja, da se avtorizacija uporablja le za zadnjo možnost. Tretjič, iz zadnjenedenega sklepa izrecno izhaja, da ima DEHP, kadar je vsebovan v reciklatu, določeno „tehnično“ funkcijo, in sicer „zmanjšanje količine plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za izdelavo izdelkov iz mehkega PVC iz recikliranega mehkega PVC materiala“. Četrto, ugotoviti je treba, da je Komisija v vseh opisih funkcij DEHP izhajala iz predpostavke, ki je že bila navedena v vlogi za avtorizacijo, da je DEHP na splošno plastifikator (glej točko 3 zgoraj). Skratka, v skladu s sklepom o zahtevi za notranjo revizijo je bila avtorizacija dodeljena za DEHP kot plastifikator, ki ga vsebuje reciklirani PVC, ki je bil dan na trg po tem, ko je PVC prenehal biti odpadek. Drugače povedano, Komisija je opredelila nekatere funkcije DEHP, ki se aktivirajo najpozneje ob uporabi recikliranega PVC, ki vsebuje to snov.

- 72 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Komisija ni napačno uporabila prava, ker je v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo v bistvu ugotovila, da je bil sklep o avtorizaciji dodeljen za „uporabo“ DEHP v smislu člena 3, točka 24, člena 56(1)(a), člena 60 in člena 62(4)(c) Uredbe št. 1907/2006.
- 73 Druge trditve tožeče stranke te ugotovitve ne morejo omajati.
- 74 Na prvem mestu, trditev tožeče stranke, da je Komisija dejansko odobrila „celotni postopek, in sicer recikliranje materialov, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost“ (glej točki 38 in 48 zgoraj), je treba zavrniti.
- 75 Prvič, kot pravilno trdi Komisija, je to trditev, ki ni bila nikjer vključena v zahtevo za notranjo revizijo in zato ni dopustna.
- 76 Drugič, in vsekakor, glede utemeljenosti, kot je bilo že poudarjeno zgoraj v točki 71, je Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo pojasnila, da je bila avtorizacija dodeljena za uporabo snovi DEHP, kot je vsebovana v zmesi, in sicer DEHP, kot je vsebovana v recikliranem PVC, in ne za „recikliranje materialov, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost“ ali celo za „celotni postopek“. Poleg tega je bila v vlogi za avtorizacijo izrecno opisana uporaba zmesi, ki vsebuje DEHP. Kot pravilno trdi Komisija, pa to ne pomeni, da se avtorizacija nanaša na zmes, ampak na snov, ki jo zmes vsebuje.
- 77 Na drugem mestu, glede trditve tožeče stranke, da je bila, po eni strani, navedba, da je bila funkcija DEHP „zmanjšati količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za proizvodnjo mehkih PVC izdelkov iz recikliranega mehkega PVC materiala“, kot jo je Komisija opredelila v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo, vključena v vlogo za avtorizacijo, prvič predložena v tem sklepu in da je bila, po drugi strani, ta funkcija v nasprotju s ciljem Uredbe št. 1907/2006, da se postopoma nadomešča snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost (glej točki 44 in 46 zgoraj), je treba opozoriti, kot sledi.
- 78 Prvič, Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo te funkcije ni pripisala DEHP. V zvezi s tem prvi del prvega tožbenega razloga izhaja iz tega, da tožeča stranka napačno razume dokumente, ki so jih vlagateljice vloge za avtorizacijo predložile Komisiji. Že na stopnji vloge za avtorizacijo so te namreč navedle, da je plastifikatorska funkcija DEHP pomembna za reciklirani mehki PVC v smislu, da prisotnost te snovi v tem materialu prispeva k prilagodljivosti tega materiala, kar naj bi zmanjšalo količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati pri oblikovanju v mehek PVC izdelek (glej točki 3 in 4 zgoraj). Poleg tega iz točke 51 zahteve za notranjo revizijo izhaja, da se je tožeča stranka dobro zavedala, da so se vlagateljice vloge za avtorizacijo v vlogi za avtorizacijo sklicevale na funkcijo DEHP.

- 79 Drugič, funkcija DEHP, ki jo je Komisija navedla v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo, ni v nasprotju s ciljem postopne zamenjave snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, kot med drugim izhaja iz uvodne izjave 70 in člena 55 Uredbe št. 1907/2006. V zvezi s tem je treba poudariti, da je namen teh določb „postopoma“ nadomestiti snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, z ustreznimi snovmi. Izraz „postopno“ je v tem sobesedilu posebej pomemben. Uporaba obstoječega DEHP v recikliranem PVC omogoča izognitev proizvodnji novih količin DEHP. Ukrep, namenjen zlasti postopnemu zmanjšanju proizvodnje nerecikliranega DEHP, zato ne more biti v nasprotju s ciljem „postopne“ zamenjave snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost.
- 80 Poleg tega tožeča stranka ni dokazala, katera „ustrezna“ snov ali tehnologija v smislu člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006, v povezavi z uvodno izjavo 73 te uredbe, bi lahko nadomestila DEHP v PVC, ki se uporablja pri uporabah iz točke 9 zgoraj.
- 81 Na tretjem mestu, trditev tožeče stranke, da bi obrazložitev Komisije v zvezi s funkcijo, kot je ta, ki jo je ta institucija preučila v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo, povzročila, da bi bila vsakršna uporaba snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, ki je v predelanem materialu, avtorizirana zgolj na podlagi dejstva, da je bil uporabljen reciklirani material, in da bi bilo zato treba v teh okoliščinah nujno odobriti vse vloge za avtorizacijo v zvezi z uporabo recikliranih materialov, ni prepričljiva (glej točko 46 zgoraj).
- 82 V zvezi s tem je treba poudariti – kot pravilno trdi Komisija – da ta razlaga pojma „uporaba“ iz Uredbe št. 1907/2006 ne pomeni, da bi bilo treba vse vloge za avtorizacijo za uporabo recikliranih materialov nujno odobriti. Za dodelitev avtorizacije je namreč treba izpolniti tudi vse pogoje iz člena 60(2) ali (4) Uredbe št. 1907/2007.
- 83 Na četrtem mestu, glede vseh trditev tožeče stranke v zvezi z dodelitvijo zadevne avtorizacije v obravnavani zadevi za domnevno „obdelavo odpadkov“ in glede domnevne razlike med to avtorizacijo in sistemom zakonodaje Unije o odpadkih (glej točki 37 in 50 zgoraj) je treba poudariti naslednje elemente.
- 84 Prvič, trditev tožeče stranke, da je bila avtorizacija v bistvu dodeljena za „obdelavo plastičnih odpadkov“, kar naj ne bi bilo v skladu z zakonodajo (glej točko 37 zgoraj), je treba zavrniti.
- 85 Res je, da se je v točkah 117 in 118 zahteve za notranjo revizijo tožeča stranka relativno nejasno sklicevala na domnevno neskladje med sklepom o avtorizaciji in zakonodajo o odpadkih, tako da ni mogoče šteti, da je bil ta argument prvič naveden v okviru te tožbe in da ni dopusten.
- 86 Vendar ta trditev ni utemeljena. Na eni strani je namreč treba opozoriti, kot je Komisija v bistvu poudarila v točki 1.1. sklepa o zahtevi za notranjo revizijo, da iz člena 2(2) Uredbe št. 1907/2006 jasno izhaja, da odpadki, kot so opredeljeni v okvirni direktivi o odpadkih, niso snov, zmes ali izdelek v smislu te uredbe. Na drugi strani, kot v bistvu izhaja iz iste točke tega sklepa, kadar se zmes iz PVC, ki vsebuje DEHP, uporablja, ne da bi zmes prenehala biti odpadek, se zadevna avtorizacija v tem primeru ne uporablja za to zmes. Zato ni nobene razlike med sklepom o avtorizaciji in zakonodajo o odpadkih.
- 87 Drugič, v delu, v katerem se tožeča stranka sklicuje na status „prenehanja biti odpadek“ (glej točko 50 zgoraj), je treba, nasprotno, ugotoviti, da ta očitek v zahtevi za notranjo revizijo ni bil niti izrecno naveden niti ni bil iz nje razumno očitno razviden. Ta trditev je bila zato podana šele v fazi tožbe. Zato je treba ta očitek ob upoštevanju ugotovitev, navedenih zgoraj v točkah od 55 do 58, zavreči kot nedopusten.
- 88 Vsekakor pa zaskrbljenost tožeče stranke v zvezi z domnevnim dejstvom, da bi brez meril, ki izhajajo iz prava ali prakse na ravni Unije za določitev statusa „prenehanja biti odpadek“, avtorizacija „za odpadke“ preprečila, da reciklirani mehki PVC, ki vsebuje DEHP, ne bi bil več „odpadek“ – kot je glede utemeljenosti pravilno poudarila Komisija – ni utemeljena.

- 89 Glede tega, brez upoštevanja dejstva, da je ta trditev špekulativne narave, saj temelji na možnostih, za katere ni gotovo, da so se že zgodile ali da se še vedno lahko pojavijo v državah članicah, je treba opozoriti, da so, kot izhaja iz člena 6(4) Okvirne direktive o odpadkih, države članice tiste, ki odločajo, ali so odpadki prenehali biti odpadki. To odločitev je treba v skladu s sodno prakso Unije na tem področju sprejeti za vsak primer posebej. Tudi če bi se država članica, da bi sprejela tako odločitev, v okviru uporabe pojma „prenehati biti odpadek“ odločila opreti na sklep o avtorizaciji, izdan na podlagi Uredbe št. 1907/2006, kot je ta v postopku v glavni stvari, to ne bi mogel biti razlog za zavrnitev sklepa o avtorizaciji. Za odločitev o statusu „prenehati biti odpadek“ se namreč ne uporabljata niti Uredba št. 1907/2006 niti sklep o avtorizaciji.
- 90 Na petem mestu, trditev tožeče stranke, da bi analiza alternativ, ki jo je opravila Komisija, če bi zmanjšanje količine nerecikliranih plastifikatorjev bila funkcija „v skladu s členom 62 Uredbe št. 1907/2006“, morala temeljiti na tej funkciji (glej točko 47 zgoraj), ni prepričljiva.
- 91 Res je, da vprašanje, kako je treba razlagati pojem „uporaba“, lahko vpliva na obseg analize različnih pogojev iz člena 60(2) in (4) Uredbe št. 1907/2006. Vsekakor pa je mogoče govoriti o „uporabi – kot je razvidno iz zgornjih ugotovitev – tudi kadar gre, kot v tem primeru, za snov v zmesi in ko imajo lastnosti snovi določeno funkcijo v tej zmesi, v tem primeru funkcijo plastificiranja, in funkcijo, ki se pojavi šele v trenutku uporabe zmesi, kot je v tem primeru funkcija, povezana s postopnim zmanjševanjem proizvodnje nerecikliranega DEHP. Drugih zmesi, ki sploh ne vsebujejo snovi, ali drugih postopkov, pri katerih se lahko funkcija, ki jo daje snov, zagotovi na drugačen način, v tem okviru ni napačno obravnavati kot možnih alternativ. Komisija zlasti nikakor ni bila dolžna preveriti, natanko v kolikšni meri bi dovoljena uporaba zmanjšala prisotnost snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, na trgu.
- 92 Glede na navedeno je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti kot nedopusten in vsekakor kot neutemeljen.
- Drugi del, ki se nanaša na napačno uporabo prava in napake pri presoji v zvezi s pomanjkljivostmi v poročilu o kemijski varnosti*
- 93 Po mnenju tožeče stranke gre pri oceni Komisije iz sklepa o zahtevi za notranjo revizijo v zvezi s poročilom o kemijski varnosti za napačno uporabljeno pravo in očitne napake pri presoji.
- 94 Na prvem mestu naj vloga za avtorizacijo ne bi bila v skladu s členom 62(4)(d) Uredbe št. 1907/2006. Neupoštevanje te določbe naj ne bi povzročilo le napačne uporabe člena 60(7) te uredbe v okviru sklepa o avtorizaciji, ampak naj bi vplivalo tudi na presojo Komisije glede uporabe zadnjenavedene določbe, kot izhaja iz sklepa o zahtevi za notranjo revizijo.
- 95 V poročilu o kemijski varnosti, priloženem vlogi za avtorizacijo, namreč niso ustrezno preučena tveganja za zdravje celotne kategorije zadevnih oseb, in sicer delavcev, izpostavljenih DEHP. Podatki, predloženi v vlogi za avtorizacijo izpostavljenosti delavcev, naj bi vključevali le minimalni biomonitoring in meritve zraka. Ti podatki pa naj ne bi zadostovali za ustrezno oceno tveganj za zdravje delavcev. Odbor za oceno tveganj in Odbor za socialno-ekonomsko analizo naj bi ugotovila, da poročilo o kemijski varnosti v zvezi s tem ne zadostuje. Odbor za oceno tveganja je zlasti menil, da imajo informacije v tem poročilu „omejeno informacijsko vrednost“ in da predstavljena ocena izpostavljenosti populacije delavcev ni bila reprezentativna za vlogo za avtorizacijo. V sklepu o avtorizaciji naj bi Komisija tudi navedla, da je Odbor za socialno-ekonomsko analizo „priznal pomanjkljivosti ocene izpostavljenosti na delovnem mestu, ki ga je ugotovil Odbor za ocenjevanje tveganja, in neobstoj ocene vpliva na zdravje v socialno-ekonomski analizi“.

- 96 V odgovor na očitke, ki jih je tožeča stranka vložila v okviru svoje zahteve za notranjo revizijo, ki se nanašajo, prvič, na to, da naj vloga za avtorizacijo ne bi vsebovala poročila o kemijski varnosti, ki bi ustrezno preučilo tveganja za zdravje ljudi ali okolje, in drugič, na to, da naj bi bil zato sklep o avtorizaciji napačen, naj bi Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo podala le kratko navedbo, da je Odbor za oceno tveganja ugotovil pomanjkljivosti pri oceni tveganj, ki izhajajo iz DEHP, sama pa po temeljitem pregledu nasprotujočih si dokazov ni sprejela utemeljenega stališča o skladnosti poročila o kemijski varnosti.
- 97 Komisija naj ne bi niti opozorila na nedoslednost v mnenju Odbora za oceno tveganj, ki je na eni strani izjavil, da je vloga za avtorizacijo v skladu z zahtevami Uredbe št. 1907/2006, hkrati pa na drugi strani jasno priznava pomanjkljivosti predloženih informacij.
- 98 Komisija naj bi v točki 1.2 sklepa o zahtevi za notranjo revizijo, ne da bi odpravila očitno nezadostnost poročila o kemijski varnosti, nazadnje ugotovila, da „čeprav je [Odbor za ocenjevanje tveganj] v svojem mnenju dejansko upošteval, da je imela ocena izpostavljenosti določene pomanjkljivosti, je menil, da je vloga vsebovala potrebne informacije [...] in Komisija je menila, da je vloga v skladu s členom 62 [Uredbe št. 1907/2006]“.
- 99 To sklepanje pa je po mnenju tožeče stranke očitno napačno. Tožeča stranka namreč meni, da se je sklep o zahtevi za notranjo revizijo oprl na mnenje Odbora za oceno tveganj, kot da bi šlo za prepričljiv dokaz. Zgolj dejstvo, da je Odbor za oceno tveganj v svojem mnenju izjavil, da je vloga za avtorizacijo skladna, pa naj ne bi zavezovalo Komisije. Razlogovanje te institucije, da se sklicuje samo na ugotovitev Odbora za oceno tveganj glede skladnosti, ali celo zakonitosti, vloge za avtorizacijo kot na prepričljiv dokaz, naj bi bilo očitno nezadostno. Poleg tega naj bi Komisija s sklicevanjem na isto obrazložitev v svojem sklepu o zahtevi za notranjo revizijo pokazala, da se je oprla na dejstvo, da se je s sklepom o avtorizaciji avtorizacija štela za skladno z Uredbo št. 1907/2006. Drugače povedano, Komisija naj bi se oprla na sklep o avtorizaciji kot dokaz njene dejanske skladnosti. Sklep o zahtevi za notranjo revizijo naj bi zato domneval prav to, v tem primeru skladnost postopka odločanja v fazi avtorizacije, kar bi Komisija morala preveriti v fazi notranje revizije.
- 100 Na drugem mestu je treba ugotoviti obstoj „očitno“ napačne uporabe prava pri razlagi člena 61 Uredbe št. 1907/2006 v zvezi s preverjanjem avtorizacije v povezavi s členom 60(7) te uredbe. Komisija naj bi v svojem sklepu o zahtevi za notranjo revizijo namreč navedla, da je sklep Odbora za oceno tveganj v zvezi s pomanjkljivostmi vloge za avtorizacijo upoštevala z določitvijo, na eni strani, zelo kratkega roka za preverjanje avtorizacije, ki se izteče 21. februarja 2019, in, na drugi strani, z uvedbo nadaljnjih ukrepov za imetnike avtorizacije. Ta utemeljitev naj bi nakazovala, da se pomanjkljivosti v vlogi za avtorizacijo, tudi če so tako resne, kot so tiste, ki jih je ugotovil Odbor za oceno tveganj, lahko popravijo z določitvijo „zelo kratkega roka za preverjanje“. Po mnenju tožeče stranke pa člen 60(7) Uredbe št. 1907/2006 Komisiji ne podeljuje „pristojnosti popravka“, na podlagi katere bi lahko ugodila vlogi, ki ne izpolnjuje restriktivnih pogojev, tako da bi določila kratek rok za preverjanje ali kako drugače. Namen preverjanja naj ne bi bil v tem, da se podjetju omogoči, da odpravi pomanjkljivosti iz prejšnje vloge za avtorizacijo, temveč v tem, da se mu omogoči „posodobitev“ svoje prvotne vloge za avtorizacijo z upoštevanjem spremenjenih okoliščin in zlasti informacij o razpoložljivih alternativah.
- 101 Nazadnje, v skladu s tem razlogovanjem tožeča stranka trdi, da je Komisija, ko je navedla, da bo sklep o avtorizaciji potekel 21. februarja 2019, napačno razlagala pravne posledice odobritve kratkega roka za preverjanje. Člen 61 Uredbe št. 1907/2006 naj bi namreč določal, da avtorizacije „veljajo, dokler se Komisija ne odloči, da v okviru preverjanja avtorizacije spremeni ali umakne“. S tem, da je Komisija menila, da so bile pomanjkljivosti v vlogi za avtorizacijo ustrezno upoštewane z odobritvijo zelo kratkega roka za preverjanje, naj bi „očitno“ napačno uporabila pravo, zaradi česar se njen sklep naj ne bi zdel verjeten.
- 102 Komisija to trditev zavrača.

- 103 Najprej je treba opozoriti, da se trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga, nanašajo na obstoj napačne uporabe prava in očitne napake pri presoji, ki po njenem mnenju vplivajo na uporabo člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006 iz razlogov, ki izhajajo iz tega člena v povezavi z dvema različnima določbama. Natančneje, s prvim očitkom tega dela se želi dokazati napačna uporaba člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi s členom 62(4)(d) Uredbe št. 1907/2006, drugi očitek tega dela pa se nanaša na razlago člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi s členom 61 te uredbe.
- 104 V zvezi s prvim očitkom, navedenim zgoraj v točki 103, je treba poudariti, da je namen člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006 omogočiti Komisiji, da preveri, ali je vloga za avtorizacijo s formalnega vidika v skladu z zahtevami člena 62 iste uredbe. Natančneje, Komisija mora preveriti, ali vloga za avtorizacijo dejansko vsebuje elemente iz člena 62(4), od (a) do (f), Uredbe št. 1907/2006. Res je, da morajo biti dokumenti, ki jih vlagatelj vloge za avtorizacijo predložijo, da bi bili v skladu s členom 62(4) Uredbe št. 1907/2006, preverljivi. Zlasti poročilo o kemijski varnosti mora biti sestavljeno v skladu s pravilnikom iz Priloge I k isti uredbi. Vendar pa člen 60(7) Uredbe št. 1907/2006 Komisiji nalaga formalno in postopkovno obveznost in ne obveznosti preučitve utemeljenosti elementov iz člena 62(4) Uredbe št. 1907/2006.
- 105 Podobno člen 62(4) Uredbe št. 1907/2006 navaja informacije, ki jih mora vlagatelj vloge za avtorizacijo predložiti ob predložitvi svoje vloge. V skladu s to določbo je vlogam za avtorizacijo, ki so poleg tega, kot izhaja iz člena 62(1) iste uredbe, predložene agenciji ECHA, priloženo zlasti poročilo o kemijski varnosti in analiza alternativ. Člen 62(4) Uredbe št. 1907/2006 je prav tako formalne in postopkovne narave.
- 106 Vendar se niti člen 60(7) Uredbe št. 1907/2006 niti člen 62 iste uredbe ne nanašata na vsebinske pogoje za dodelitev avtorizacije ali obveznosti Komisije pri oceni dejstev in dokazov, ki omogočajo dodelitev avtorizacije. Zlasti na podlagi teh določb ni naloga Komisije, da med drugim preuči, ali so v poročilu o kemijski varnosti za snov pravilni sklepi glede lastnosti kemične snovi oziroma ali je Odbor za oceno tveganj napačno upošteval to poročilo v okviru priprave mnenja iz členov 60(4) in 64(4)(a) Uredbe št. 1907/2006.
- 107 V resnici so te zahteve Komisiji naložene s členom 60(2), (4) in (5) Uredbe št. 1907/2006.
- 108 Na obravnavi sta stranki podali navedbe glede presoje Splošnega sodišča, ki je navedena zgoraj v točkah od 104 do 107. V odgovor na vprašanja Splošnega sodišča je tožeča stranka izjavila, da sta po njenem mnenju v „strukturi Uredbe [št. 1907/2006]“ sicer res, prvič, stopnja, ki se nanaša na preizkus skladnosti vloge za avtorizacijo z njenimi zahtevami, ki ga opravi Komisija, in drugič, faza, ki se nanaša na vsebinsko preučitev pogojev za avtorizacijo. Vendar prve faze ni mogoče omejiti zgolj na kljukanje okenc, saj naj bi obstajale dejanske zahteve v zvezi z vsebino predloženih dokumentov, kot na primer tiste, ki izhajajo iz Priloge I k Uredbi št. 1907/2006. V njej naj bi bilo na primer navedeno, kaj mora biti vključeno v poročilo o kemijski varnosti.
- 109 To trditev pa je treba zavriniti kot neutemeljeno. V Prilogi I k Uredbi št. 1907/2006 so namreč opisani elementi, ki jih morajo nujno vsebovati določeni dokumenti, ki jih predloži vlagatelj vloge za avtorizacijo, kot je poročilo o kemijski varnosti. Vendar čeprav ta priloga določa, da se mora vlagatelj vloge za avtorizacijo sklicevati na nekatere točno določene elemente v svoji vlogi za avtorizacijo in v dokumentih, povezanih s to vlogo, besedilo te priloge Komisiji ne nalaga, da v okviru preizkusa, ki ga mora ta institucija opraviti na podlagi člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi s členom 62 te uredbe, preuči te vsebinske elemente.

- 110 Nazadnje je tožeča stranka na obravnavi v bistvu poudarila, da je po njenem mnenju vloga za avtorizacijo vsekakor vsebovala pomanjkljivosti, ki niso kršile le zahtev za presojo, ki jo mora opraviti Komisija na podlagi člena 60, od (2) do (5), Uredbe št. 1907/2006, temveč tudi zahteve po preverjanju skladnosti vloge na podlagi člena 62 te uredbe. S tem se zdi, da tožeča stranka priznava, da člen 62(4) iste uredbe določa formalne pogoje za dodelitev avtorizacije.
- 111 Vendar je tudi to trditev možno le zavrniti kot neutemeljeno. Prvič, zdi se namreč, da tožeča stranka izhaja iz predpostavke, da je treba predhodno oceniti, ali ima vloga za avtorizacijo, ki vsebuje vse elemente iz člena 62(4) Uredbe št. 1907/2006 in Priloge I k navedeni uredbi, take pomanjkljivosti glede utemeljenosti vloge, da bi bilo mogoče sklepati, da ta vloga že s formalnega vidika ni v skladu z Uredbo št. 1907/2006. Takšna predhodna presoja pa v Uredbi št. 1907/2006 ni določena. Drugič, če tožeča stranka ne bi izhajala iz te predpostavke, ampak iz predpostavke, da gre za preizkus iz člena 62(4) Uredbe št. 1907/2006, je treba ugotoviti, da ne določa, kaj bi lahko bilo objektivno merilo, ki bi omogočilo natančno – ali vsaj ustrezno in prepričljivo – določitev praga pomanjkljivosti vloge za avtorizacijo, ki bi lahko pomenil kršitev formalnih pogojev, določenih v zadnji navedeni določbi.
- 112 V obravnavanem primeru ni sporno, da so bili vlogi za avtorizacijo priloženi vsi podatki iz člena 62 Uredbe št. 1907/2006 in da je bila formalna zahteva iz člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006 o predložitvi poročila o kemijski varnosti izpolnjena. Pogoj, da morajo biti dokumenti iz člena 62(4) Uredbe št. 1907/2006 preverljivi, je bil v obravnavani zadevi prav tako izpolnjen. Niti odbori ECHA niti Komisija namreč niso trdili, da dokumenti, ki so jih predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo, niso bili preverljivi. Tožeča stranka tudi ni natančno in na podlagi dokazov utemeljila, da dokumenti, priloženi vlogi za avtorizacijo, niso bili preverljivi. Poleg tega med strankama ni sporno, da so v zvezi s poročilom o kemijski varnosti vlagateljice vloge za avtorizacijo izpolnile zahteve iz Priloge I k Uredbi št. 1907/2006. Nobena od vpletenih strank ni trdila, da to poročilo ni bilo v skladu z zahtevami iz Priloge I k Uredbi št. 1907/2006. Tožeča stranka v svoji zahtevi za notranjo revizijo prav tako ni predložila dokazov, ki bi omogočili kakršen koli drugačen sklep v zvezi s tem.
- 113 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na obstoj domnevnih pomanjkljivosti, na eni strani negativno vplivajo na mnenje Odbora za oceno tveganj in na vpliv tveganj na podelitev dovoljenja v tej zadevi, in, na drugi strani, na dejstvo, da Komisija ni odpravila teh pomanjkljivosti, ampak se je le zanašala na mnenje navedenega odbora in na sklep o odobritvi kot na prepričljiva dokaza, nikakor ne vplivajo na vprašanje, ali je Komisija izpolnila svoje obveznosti iz člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi s členom 62 navedene uredbe, ali ne. Te trditve se namreč nanašajo na vprašanja v zvezi s presojo zapletenih dejstev, na katerih temelji mnenje Odbora za oceno tveganja, ter na pristojnost Komisije, da oceni ta zapletena dejstva in s tem materialno zakonitost sklepa o avtorizaciji.
- 114 Tako je treba v delu, v katerem tožeča stranka izpodbija formalno zakonitost sklepa o avtorizaciji s tem, da navaja trditve v zvezi z vsebinskimi pogoji za njeno sprejetje, kot prvi vmesni sklep ugotoviti, da so te trditve brezpredmetne.
- 115 V zvezi z drugim očitkom v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga (glej točko 103 zgoraj) je treba poudariti, da se člen 60(7) Uredbe št. 1907/2006 ne nanaša na člen 61 te uredbe in da nista povezana.
- 116 Zato je treba v okviru drugega vmesnega predloga ugotoviti, da je trditev tožeče stranke, ki temelji na kombinaciji teh dveh določb, za dokazovanje kršitve člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006 prav tako brezpredmetna.
- 117 Še več, za trditev v zvezi z določitvijo „kratkega roka za preverjanje“ in cilja „preverjanja“ na podlagi člena 61 Uredbe št. 1907/2006 (glej točko 100 zgoraj) se bolj zdi, da je bila navedena za dokaz obstoja pomanjkljivosti v materialni zakonitosti sklepa o avtorizaciji. To velja tudi za trditev tožeče stranke v zvezi z domnevnim neobstojem „pristojnosti popravka“ Komisije, da bi popravila vsebino vloge za

avtorizacijo z uvedbo kratkega roka za preverjanje. Kot je bilo že poudarjeno zgoraj v točkah 104 in 106, pa se člen 60(7) Uredbe št. 1907/2006 ne nanaša na materialno zakonitost sklepa o avtorizaciji.

- 118 Kot tretji vmesni sklep je torej treba ugotoviti, da trditev, ki temelji na določitvi „kratkega roka za preverjanje“, ki naj bi bila v nasprotju s ciljem „preverjanja“ na podlagi člena 61 Uredbe št. 1907/2006, ni upoštevna za določitev, ali je Komisija kršila formalne zahteve iz člena 60(7) te uredbe ali ne. Tudi ta trditev je torej brezpredmetna.
- 119 Trije vmesni sklepi, navedeni zgoraj v točkah 114, 116 in 118, bi načeloma lahko zadostovali za zavrnitev drugega dela prvega tožbenega razloga.
- 120 Vendar se postavlja vprašanje, ali lahko trditve tožeče stranke, navedene zgoraj v točkah od 94 do 101, 113 in 117, služijo kot podlaga za utemeljitev očitkov v zvezi s kršitvijo drugih določb in ne le določb člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006, in sicer, prvič, določb člena 60(4) te uredbe, in drugič, člena 60(8) in (9) iste uredbe, v povezavi s členom 61(1), prvi stavek, te uredbe.
- 121 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je na podlagi Uredbe št. 1907/2006 avtorizacija lahko dodeljena v skladu s tem, kar se dogovorjeno imenuje postopek „ustreznega nadzora“, kot je ta iz člena 60(2) Uredbe št. 1907/2006, ali alternativno, v skladu s postopkom, imenovanim „socialno-ekonomski“, kot je ta iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006. Postopek „ustreznega nadzora“ se razlikuje od „socialno-ekonomskega“ postopka v tem smislu, da se slednji uporablja le, če ni bilo dokazano, da je tveganje, ki ga za zdravje ljudi ali za okolje predstavlja uporaba snovi zaradi svojih intrinzičnih lastnosti, navedenih v Prilogi XIV k Uredbi št. 1907/2006, pod ustreznim nadzorom v skladu s členom 60(2) te uredbe.
- 122 Nato je treba poudariti, da Splošnemu sodišču nič ne preprečuje – ob upoštevanju pravice do učinkovitega pravnega sredstva, ki je določena v členu 47(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, kadar tožeča stranka predloži dejstva in trditve v dokaz kršitve zakonske določbe, ki se izkaže za nepomembno, vendar je s temi dejstvi in trditvami mogoče utemeljiti kršitev druge določbe – da navedena dejstva in trditve postavi v ustrezni pravni okvir. Drugače povedano, Splošnemu sodišču ni prepovedano, da bi štelo, da se ta dejstva in trditve nanašajo na zadevno določbo. Ne zahteva se namreč, da se stranka izrecno sklicuje na določbe, na podlagi katerih lahko sproži sodni postopek ali, splošneje, na podlagi katerih utemeljuje očitke, na katere se sklicuje (glej sodbo z dne 13. junija 2012, XXXLutz Marken/UUNT – Meyer Manufacturing (CIRCON), T-542/10, neobjavljena, EU:T:2012:294, točka 21 in navedena sodna praksa).
- 123 Vendar je razlago, ki nekatera dejstva in trditve tožeče stranke postavlja v ustrezen pravni okvir, v okviru tožbe, ki se nanaša na sklep, kot je sklep o zahtevi za notranjo revizijo na podlagi člena 10 Uredbe št. 1367/2006, mogoče podpreti le, če ni kršitev omejitev, ki so s tem členom 10 postavljene Splošnemu sodišču, kot je navedeno zgoraj v točkah od 55 do 58.
- 124 Nazadnje, take razlage na ta način ni mogoče izpeljati brez soglasja – vsaj implicitnega – tožeče stranke.
- 125 V obravnavanem primeru je Splošno sodišče na obravnavi zaslišalo stranke v sporu glede brezpredmetnosti trditev tožeče stranke, navedenih zgoraj v točkah od 94 do 101, 113 in 117. Zlasti je Splošno sodišče tožeci stranki postavilo vprašanje, h kateremu drugemu tožbenemu razlogu bi se lahko priključile njene trditve.

- 126 V odgovoru na to vprašanje je tožeča stranka poudarila, da je v okviru drugega in tretjega tožbenega razloga zatrjevala obstoj očitnih napak pri presoji, ki pomenijo kršitev materialnega prava, in sicer zlasti člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006. Poleg tega je tožeča stranka v bistvu navedla, da bi se te trditve – če trditve, navedene v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga, v okviru tega dela ne bi bile uspešne – morale upoštevati v okviru drugega in tretjega tožbenega razloga.
- 127 V teh okoliščinah se trditev tožeče stranke, prvič, da Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo po temeljitem ponovnem pregledu kontradiktornih dokazov v bistvu ni podala obrazloženega stališča o skladnosti poročila o kemijski varnosti, katerega podatke je Odbor za oceno tveganja štel za nezadostne v zvezi z izpostavljenostjo delavcev snovi DEHP (glej točke od 94 do 97 zgoraj), in drugič, da je Komisija v tej odločbi kot prepričljiv dokaz zgolj navedla, da je ta odbor ugotovil „pomanjkljivosti“ pri oceni tveganja, ki izhaja iz snovi DEHP (glej točki 98 in 99 zgoraj), lahko šteje kot očitek, ki se nanaša na kršitev člena 60(4) Uredbe 1907/2006.
- 128 Podobno se lahko trditev o uvedbi „kratkega roka za preverjanje“ (glej odstavek 100 in 101 zgoraj) razlaga kot očitek, ki se nanaša na kršitev člena 60(8) in (9) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi s členom 61(1), prvi stavek, te uredbe.
- 129 Prvič, trditve tožeče stranke, navedene zgoraj v točkah od 94 do 99, je treba zavrniti tudi po njihovem preoblikovanju v argumente v zvezi s členom 60(4) Uredbe št. 1907/2006.
- 130 Kadar ocena tveganja za zdravje ljudi ali okolje, ki nastane z uporabo snovi, vsebovano v poročilu o kemijski varnosti, vsebuje nejasnosti ali pomanjkljivosti, se namreč lahko sklene, da ni bilo dokazano, da je to tveganje ustrezno nadzorovano. V tem primeru se avtorizacija ne sme dodeliti po „ustreznem postopku nadzora“ iz člena 60(2) Uredbe št. 1907/2006.
- 131 Nasprotno, ta okoliščina lahko predstavlja priložnost, da se zastavi vprašanje, ali se lahko na podlagi dejstev in dokazov, ki jih ima na voljo Komisija, dodeli avtorizacija na podlagi člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006 v skladu s „socialno-ekonomskim postopkom“.
- 132 V obravnavanem primeru tožeča stranka s trditvijo, da Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo po temeljitem ponovnem pregledu kontradiktornih dokazov v bistvu ni podala obrazloženega stališča glede skladnosti poročila o kemijski varnosti z določbami Uredbe št. 1907/2006 (glej točke od 94 do 97 zgoraj), izpodbija element, ki bi lahko bil vplival na uporabo člena 60(2) te uredbe in ne na uporabo člena 60(4) iste uredbe.
- 133 To velja tudi za trditev, da je Komisija v svojih odločbah s prepričljivimi dokazi zgolj navedla, da je Odbor za oceno tveganja ugotovil pomanjkljivosti pri oceni tveganja, ki izhaja iz DEHP (glej točki 98 in 99 zgoraj).
- 134 Trditve, navedene zgoraj v točkah od 94 do 99, so brezpredmetne, ker v bistvu temeljijo na predpostavki, da obstoj negotovosti glede nadzora tveganj, ki izhajajo iz uporabe DEHP, predstavlja oviro pri uporabi člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006.
- 135 Poleg tega je treba poudariti, kot je navedla Komisija, ne da bi ji tožeča stranka glede tega oporekala, da je poročilo o kemijski varnosti vsebovalo informacije o biološkem nadzoru, opravljenem v dveh državah članicah, in o meritvah zraka, ki ustrezajo študijam o izpostavljenosti delavcev sektorja PVC z uporabo nerecikliranega PVC in DEHP, namesto recikliranega PVC. Te študije naj bi vključevale podatke o delavcih iz dveh držav članic, vključno z biološkim nadzorom ter podatki o nadziranju onesnaženosti zraka iz Nemčije, Francije, Nizozemske in Finske. Podjetja, na katera se nanašajo podatki, so dejavna pri formulaciji in predelavi PVC. Čeprav se predložene informacije ne nanašajo posebej na uporabo recikliranega PVC, ki vsebuje DEHP, se nanašajo na dejavnosti, pri katerih se uporablja nereciklirani PVC z dodatkom nerecikliranega DEHP in na nadaljnjo predelavo te snovi.

Poleg tega so vlagateljice vloge za avtorizacijo modelirale izpostavljenosti delavcev, povezane s prenosom recikliranega mehkega PVC iz majhnih ali velikih vreč, kar je posebna dejavnost pri uporabi recikliranega PVC, ki ni bila zajeta z meritvami iz študij v zvezi z nerekiclriranim PVC.

- 136 Kot je Komisija pravilno poudarila, dejstvo, da je Odbor za oceno tveganja ugotovil, da obstajajo negotovosti pri oceni izpostavljenosti delavcev in da predložene informacije niso bile reprezentativne za vse uporabe, ki jih zajema vloga za avtorizacijo, ne pomeni, da ni bila predložena nobena informacija o izpostavljenosti delavcev, niti, da iz nje ni bilo mogoče ničesar sklepati.
- 137 Tožeča stranka ni utemeljeno izpodbijala te ugotovitve Komisije. Razen splošnega izpodbijanja poročila o kemijski varnosti, ni dokazala, da iz tega poročila ne bi bilo mogoče priti do koristnih ugotovitev.
- 138 Če takšnega izpodbijanja ni, trditve tožeče stranke, s katero Komisiji očita, da po temeljiti preučitvi različnih dokazov ni podala obrazloženega stališča glede poročila o kemijski varnosti, ne zadostuje za dokaz kršitve člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006. Zato je ni mogoče sprejeti. To velja tudi za druge trditve, navedene zgoraj v točkah od 97 do 99.
- 139 Drugič, trditve o določitvi „kratkega obdobja za preverjanje“, ki naj bi po mnenju tožeče stranke bila poskus Komisije za odpravo pomanjkljivosti poročila o kemijski varnosti (glej točki 100 in 101 zgoraj), lahko utemelji kršitev člena 60(8) in (9) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi s členom 61(1), prvi stavek, te uredbe. Da bi se preverila njena utemeljenost, je treba navesti naslednje.
- 140 V skladu s členom 60(8), prvi stavek, Uredbe št. 1907/2006 se avtorizacije preverjajo „v časovno omejenem roku brez poseganja v odločitve glede prihodnjega obdobja preverjanja“. V skladu s členom 60(9)(e) Uredbe št. 1907/2006 mora v avtorizaciji biti naveden „časovno omejen rok za preverjanje“. Nazadnje, v skladu s členom 61(1), prvi stavek, Uredbe št. 1907/2006 avtorizacije, dodeljene v skladu s členom 60, veljajo, „dokler se Komisija ne odloči, da v okviru preverjanja avtorizacije spremeni ali umakne, če imetnik avtorizacije predloži oceno o preverjanju vsaj 18 mesecev pred potekom časovno omejenega roka za preverjanje“.
- 141 V zvezi s tem je treba že na začetku poudariti, da sta – kot na primer izhaja iz angleške in nemške različice Uredbe št. 1907/2006 ter iz sobesedila teh določb – izraza „réexamen“ in „révision“, ki se uporabljata v francoski različici treh določb, navedenih zgoraj v točki 140, sopomenki.
- 142 Nato je treba poudariti, da se pogoji, določeni v skladu s členom 60(8) in (9)(d) in (e) Uredbe št. 1907/2006, ne glede na njihovo vsebino, načeloma ne morejo uporabiti za odpravo morebitnih pomanjkljivosti ali vrzeli v vlogi za avtorizacijo ali analizi alternativ, ki jih predloži vlagatelj vloge za avtorizacijo, ali morebitne pomanjkljivosti presoje Komisije glede pogojev iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006.
- 143 Drugače povedano, možnosti, da se za avtorizacijo določijo nekateri pogoji, kot je določeno v členu 60(8) in (9)(d) Uredbe št. 1907/2006, ni mogoče razlagati tako, da Komisiji ni treba odgovoriti na vprašanje, ali so pogoji iz člena 60 Uredbe št. 1907/2006 izpolnjeni, in da v takšnem primeru določi pogoje za avtorizacijo, katerih namen je odpraviti morebitne nezadostnosti ali pomanjkljivosti ocene, ki jo mora opraviti na podlagi te določbe.
- 144 V okviru preizkusa pogojev, določenih v členu 60 Uredbe št. 1907/2006, mora Komisija namreč ugotoviti, ali je na podlagi vseh upoštevni dejstev ter tehničnih in gospodarskih ocen, ki se nanje nanašajo, mogoče ugotoviti, da so pogoji iz te določbe dejansko izpolnjeni. V nasprotnem primeru Komisija ne sme dodeliti niti pogoje avtorizacije.

- 145 Vendar v obravnavanem primeru, v nasprotju s tem, kar v bistvu trdi tožeča stranka, ni mogoče ugotoviti, da je rok za preverjanje, določen v sklepu o avtorizaciji, na podlagi „pristojnosti popravka“, ki je podeljena Komisiji, služil kot sredstvo za odpravo pomanjkljivosti iz poročila o kemijski varnosti, ki so ga predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo.
- 146 V času, ko je Komisija določila rok za preverjanje, v tem primeru kratek, namreč ni bilo potrebe po odpravi pomanjkljivosti, ki jih je ugotovil Odbor za oceno tveganja.
- 147 Prvič, edina posledica negotovosti v zvezi s poročilom o kemijski varnosti je bila ta, da pravna podlaga sklepa o avtorizaciji ni bila tista iz člena 60(2) Uredbe št. 1907/2006, pač pa tista iz člena 60(4) iste uredbe. Zato z vidika člena 60(2) Uredbe št. 1907/2006 ni bilo treba odpraviti pomanjkljivosti v poročilu o kemijski varnosti.
- 148 Drugič, opozoriti je treba, da je Odbor za socialno-ekonomsko analizo v okviru svoje kvalitativne analize, ki naj bi vključevala negotovosti, ki jih je navedel Odbor za oceno tveganj, navedel, da bi se po njegovem mnenju v tem primeru avtorizacija lahko dodelila, kar kaže, da so bile negotovosti, povezane s poročilom o kemijski varnosti, nazadnje odpravljene.
- 149 Tožeča stranka pa se ne more ločeno sklicevati na pomanjkljivosti poročila o varnosti, ne da bi posebej izpodbijala oceno Odbora za socialno-ekonomsko analizo.
- 150 Tožeča stranka s trditvami v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga ni dokazala, da so pomanjkljivosti v poročilu o kemijski varnosti vplivale na uporabo pogojev iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006, tako da ni mogoče šteti, da je Komisija to poskusila odpraviti z določitvijo roka za preverjanje. Zato ni mogoče sprejeti nobene kršitve člena 60(8) in (9)(e) Uredbe št. 1907/2006.
- 151 Glede na navedeno je treba drugi del zavrnil kot neutemeljen.
- *Tretji del, ki se nanaša na napačno uporabo prava in očitne napake pri presoji v zvezi s pomanjkljivostmi pri presoji ustreznih alternativ*
- 152 Po mnenju tožeče stranke je Komisija očitno napačno uporabila pravo pri razlagi pojma „alternative“ iz člena 62(4)(e) Uredbe št. 1907/2006 in zato storila „očitno napako pri presoji skladnosti vloge za avtorizacijo na podlagi člena 60(7) iste uredbe“. Takšna napaka bi ugotovitvam, ki jih je Komisija navedla v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo, odvzela „vso verodostojnost“.
- 153 Glede na besedilo uvodne izjave 74 Uredbe št. 1907/2006 in ob upoštevanju vloge presoje alternativ ter običajnega pomena izraza „alternativa“ bi namreč bilo treba ugotoviti, da mora vloga za avtorizacijo vsebovati analizo snovi ali tehnologij, ki se lahko uporabljajo namesto snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost „v postopku [...] ali pri uporabi“, za katero ali za katere se zahteva avtorizacija. Po mnenju tožeče stranke naj bi bila analiza „alternativ“ v resnici namenjena temu, da omogoči preučitev, ali se lahko druga snov ali druga tehnologija nadomesti s snovjo, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, „v predvidenem postopku“. Poleg tega je treba alternative oceniti glede na funkcijo, za katero se zahteva avtorizacija. Zlasti je treba razumeti alternativo v povezavi s funkcijo snovi „v postopku“ in tudi v primerjavi s snovjo ali tehnologijo, ki je manj nevarna.
- 154 V obravnavanem primeru naj analiza alternativ, predlaganih v vlogi za avtorizacijo, ne bi bila zadostna. Ker v tej zahtevi ni bila opredeljena funkcija DEHP, naj ne bi navedla rešitev, s katerimi bi se ta snov lahko nadomestila v njeni funkciji.

- 155 Res je, da je Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo navedla, da je funkcija DEHP „zmanjšati količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za izdelavo izdelkov iz PVC“. Poleg tega je Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo navedla, da je vloga za avtorizacijo v resnici vsebovala oceno alternativ „z vidika vlagateljic [vloge za avtorizacijo]“, zlasti alternativo uporabe nerecikliranega PVC.
- 156 Vendar pa bi to, da bi se štelo, da je uporabo nerecikliranega PVC mogoče opredeliti kot „alternativo“, medtem ko se pri proizvodnji nerecikliranega PVC uporablja tudi snov, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, pomenilo „očitno“ napačno uporabo prava pri presoji pojma „alternativa“.
- 157 Vsekakor tožeča stranka trdi, da če je, kot je Komisija poudarila v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo, funkcija DEHP „zmanjšati količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za proizvodnjo izdelkov iz PVC“, in če je takšna funkcija resnično združljiva z Uredbo št. 1907/2006, bi morala ta institucija preučiti obstoj alternativ za zmanjšanje količine DEHP, ki se uporablja pri proizvodnji izdelkov iz PVC. Ta preizkus bi moral upoštevati veliko širši spekter alternativ za zamenjavo DEHP v proizvodnem procesu izdelkov iz PVC, na primer, vključno z uporabo plastifikatorjev, ki niso snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost.
- 158 V obravnavanem primeru pa naj analiza alternativ, priloženih vlogi za avtorizacijo, ne bi ustrezala niti „funkciji“ DEHP, ki jo je Komisija navedla v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo. Namesto navedbe alternative za „zmanjšanje količine plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za izdelavo izdelkov iz PVC“, naj bi bili v vlogi za avtorizacijo podatki o treh drugih postopkih za recikliranje PVC, in sicer alternativa, ki obsega ločevanje in odstranjevanje iz postopka recikliranja poporabniških odpadkov, ki vsebujejo količine DEHP, ki presegajo določeno koncentracijo (0,3 % mase/maso), alternativa odstranitve DEHP iz PVC in alternativa, ki vključuje uporabo druge vrste industrijskih PVC odpadkov.
- 159 Komisija tem trditvam nasprotuje.
- 160 Najprej je treba opozoriti, da se, kot je bilo poudarjeno zgoraj v točkah od 104 do 106, člena 60(7) in 62(4) Uredbe št. 1907/2006 nanašata na vprašanje, ali so bili navedeni dokumenti predloženi v podporo vlogi za avtorizacijo. Te določbe se nanašajo na formalne vidike postopka avtorizacije.
- 161 V obravnavanem primeru ni sporno, da je bila vlogi za avtorizacijo priložena predstavitev alternative rešitev. Ker morajo biti dokumenti, ki jih morajo predložiti vlagatelji vloge za avtorizacijo, da bi ravnali v skladu s členom 62(4) Uredbe št. 1907/2006, preverljivi, je treba poudariti, da tožeča stranka ni posebej in z dokazi dokazala, da dokumenti, ki so jih predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo, niso izpolnjevali tega merila (glej točko 111 zgoraj).
- 162 Ob natančnejši preučitvi tožeča stranka s trditvami zatrjuje pomanjkljivosti v alternativah, ki se nanašajo na utemeljenost sklepa o zahtevi za notranjo revizijo. Te trditve so torej brezpredmetne, saj so bile navedene za dokazovanje napačne uporabe prava ali napake pri presoji v zvezi z uporabo člena 60(7) in člena 62(4) Uredbe št. 1907/2006.
- 163 Res je, da se iz istih razlogov, kot so navedeni zgoraj v točkah od 122 do 124, te trditve lahko razlagajo kot trditve, na katere se nanaša tožbeni razlog glede kršitve člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006 z napačno oceno alternativ, ki jo je opravila Komisija.
- 164 V okviru tretjega tožbenega razloga, navedenega v tožbi, se namreč tožeča stranka sklicuje posebej na kršitev člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006, tako da navaja trditve, ki temeljijo na domnevno napačni presoji alternativ. Ta del prvega tožbenega razloga in tretji tožbeni razlog se v bistvu nanašata na domnevno napačno uporabo prava glede razlage pojma „alternativa“. Poleg tega se trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru tega dela prvega tožbenega razloga, in trditve, ki so bile podane v okviru prvega očitka tretjega pritožbenega razloga, delno prekrivajo.

- 165 V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeča stranka s prvim očitkom v okviru tretjega tožbenega razloga navaja kršitev člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006 v zvezi z analizo rešitev glede na naslednja dva elementa. Prvič, Komisija naj bi se v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo tako kot vlagateljice vloge za avtorizacijo v vlogi za avtorizacijo osredotočila na napačen „referenčni okvir“, in sicer na „nadomestitvi toka odpadkov v nasprotju z zamenjavo [snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost] v postopku (proizvodnje izdelkov iz PVC)“. Drugič, Komisija naj bi ponovila, da je funkcija DEHP zmanjšati količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za izdelavo izdelkov iz PVC (glej točko 226 spodaj). Vendar se vprašanje, povezano z napačnim „referenčnim okvirom“, in vprašanje, ali mora analiza alternativ biti osredotočena na snov, ki vzbuja veliko zaskrbljenost „v postopku“, kot je navedla tožeča stranka, v okviru tega dela prvega tožbenega razloga, prekrivata. Očitka tožeče stranke, od katerih se eden nanaša na obstoj napak pri presoji alternativ zaradi napačne razlage funkcije DEHP (glej točko 233 spodaj), drugi pa izhaja iz njenih trditev, navedenih zgoraj v točkah od 155 do 158, se prav tako prekrivata.
- 166 Poleg tega so izpolnjeni pogoji, ki Splošnemu sodišču omogočajo, da razlaga trditve, da bi jim dalo polni učinek (glej točke od 122 do 124 zgoraj). Zlasti je treba med drugim opozoriti na to, da so pojasnila, ki jih je tožeča stranka navedla na obravnavi glede uporabnosti njenih trditev glede na člen 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006 – v nasprotju z njihovo uporabnostjo glede na člen 60(7) in člen 62(4) Uredbe št. 1907/2006 – vključevala tudi argumente, navedene v podporo temu delu prvega pritožbenega razloga. V zvezi s tem je bila zaslišana tudi Komisija.
- 167 V teh okoliščinah je treba trditve, navedene zgoraj v točkah od 152 do 158, obravnavati kot dopolnitev trditev, navedenih v okviru tretjega tožbenega razloga.

– Četrta del: napačna uporaba prava pri razlagi členov 60(7) in 64(3) Uredbe št. 1907/2006

- 168 Tožeča stranka v utemeljitev četrtega dela prvega tožbenega razloga navaja, da je Odbor za oceno tveganja agencije ECHA od vlagateljic vloge za avtorizacijo zahteval dodatne informacije, čeprav je po mnenju tega odbora vloga za avtorizacijo že izpolnjevala zahteve iz člena 62 Uredbe št. 1907/2006. S tem pa je ta odbor „očitno“ napačno uporabil pravo, in sicer je kršil postopek iz člena 64(3) Uredbe št. 1907/2006. Ker naj bi Komisija v svojem sklepu o zahtevi za notranjo revizijo potrdila ta pristop, naj bi v tem sklepu prav tako bilo „očitno“ napačno uporabljeno pravo. Nazadnje, Komisija naj bi kršila ne le člen 64(3) Uredbe št. 1907/2006, ampak tudi člen 60(7) iste uredbe.
- 169 Po mnenju tožeče stranke na podlagi člena 64(3) Uredbe št. 1907/2006, če je bilo ugotovljeno, da je vloga v skladu z zahtevami člena 62 Uredbe št. 1907/2006, lahko le Odbor za socialno-ekonomsko analizo zahteva dodatne informacije in to samo v zvezi z alternativami. Nasprotno, iz te določbe naj bi izhajalo, da Odbor za oceno tveganja ni pristojen, da bi zahteval dodatne informacije v zvezi z zahtevo, za katero je bilo ugotovljeno, da izpolnjuje zahteve iz člena 62 Uredbe št. 1907/2006.
- 170 Komisija te trditve izpodbija.
- 171 Najprej je treba opozoriti, kot izhaja iz člena 64(3), prvi stavek, Uredbe št. 1907/2006, da se zahteve, ki jih lahko Odbor za oceno tveganja in Odbor za socialno-ekonomsko analizo postavi vlagatelju vloge za avtorizacijo na podlagi te določbe, nanašajo na vprašanje, ali vloga za avtorizacijo vsebuje vse upoštevne informacije iz člena 62 Uredbe št. 1907/2006, ki jih morata imeti ta odbora, da lahko opravljata svoje naloge v zvezi s pripravo mnenj, navedenih v členu 64(1) Uredbe št. 1907/2006. Na podlagi člena 64(3), drugi stavek, Uredbe št. 1907/2006 ta odbora po potrebi in po posvetovanju med seboj od vlagatelja skupaj zahtevata, naj predloži dodatne informacije, da bo vloga v skladu z zahtevami člena 62 Uredbe št. 1907/2006. Tako iz prvih dveh stavkov člena 64(3) Uredbe št. 1907/2006 izhaja, da se mora skupna zahteva teh odborov nanašati na vprašanje, ali je vloga za avtorizacijo s formalnega vidika v skladu s členom 62 Uredbe št. 1907/2006, to pomeni, ali so ji

priloženi vsi dokumenti in informacije, navedene v tej slednji določbi. Poleg tega se lahko s skupno zahtevo navedenih odborov od vlagatelja vloge za avtorizacijo zahteva pridobitev preverljivih dokumentov.

- 172 Odbor za socialno-ekonomsko analizo lahko poleg pristojnosti, ki jih ima na podlagi člena 64(3), prvi stavek, Uredbe št. 1907/2006, na podlagi člena 64(3), tretji stavek, te uredbe, če meni, da je to potrebno, od vlagatelja vloge za avtorizacijo ali od tretje osebe zahteva, da v določenem roku predloži dodatne informacije o morebitnih alternativnih snoveh ali tehnologijah.
- 173 V nasprotju z zahtevo iz člena 64(3), drugi stavek, Uredbe št. 1907/2006 se zahteva iz člena 64(3), tretji stavek, iste uredbe ne nanaša na vprašanje, ali so informacije iz člena 62 Uredbe št. 1907/2006, ki jih je predložil vlagatelj vloge za avtorizacijo, popolne ali preverljive. Zahteva iz člena 64(3), tretji stavek, Uredbe št. 1907/2006 se torej ne nanaša na formalni vidik zadevne vloge za avtorizacijo. Nasprotno, njen cilj je pridobiti dodatne informacije, ki so potrebne za vsebinsko presojo Odbora za socialno-ekonomsko analizo glede zadevne snovi in ocene alternativnih rešitev. Taka zahteva je lahko koristna pri pripravi mnenja Odbora za socialno-ekonomsko analizo, ki vsebuje elemente, določene v členu 64(4)(b) Uredbe št. 1907/2006. Zlasti se lahko z zahtevo – kadar ima na primer analiza alternativ, ki jih je predložil vlagatelj vloge za avtorizacijo, pomanjkljivosti, ki jih lahko izpolni vlagatelj – vloženo v skladu s členom 64(3), tretji stavek, Uredbe št. 1907/2006, Odboru za socialno-ekonomsko analizo omogoči, da se, če bi vlagatelj vloge za avtorizacijo želel predložiti pripombe iz člena 64(5), prvi pododstavek, izogne čakanju, da jih slednji vložijo v skladu s členom 64(5), drugi stavek, te uredbe.
- 174 V Uredbi št. 1907/2006 ni podobne določbe, na podlagi katere bi lahko Odbor za oceno tveganja vlagatelju vloge za avtorizacijo postavil dodatna vprašanja, da bi pridobil potrebne elemente za oceno vsebine podatkov, ki jih mora vsebovati njegovo mnenje, kot je navedeno v členu 64(1) Uredbe št. 1907/2006.
- 175 Vendar se pri pripravi mnenja Odbora za oceno tveganja prav tako lahko izkaže, da je treba od vlagatelja vloge za avtorizacijo zahtevati dodatne informacije, da se dopolnijo morebitne pomanjkljivosti v poročilu o kemijski varnosti v zvezi z določeno snovjo. Odbor za oceno tveganja mora imeti možnost, da na vlagatelja vloge za avtorizacijo naslovi vprašanja, čeprav le z namenom pospešitve postopka priprave svojega mnenja in z namenom, da se prepreči čakanje na to, da vlagatelj vloge za avtorizacijo predloži pripombe iz člena 64(5), tretji pododstavek, Uredbe št. 1907/2006.
- 176 Odbor za oceno tveganja lahko v okviru svoje dolžnosti skrbnega ravnanja in zaradi dobrega upravljanja spisa, ki mu je predložen, kadar koli opozori vlagatelja vloge za avtorizacijo na obstoj pomanjkljivosti v poročilu o kemijski varnosti snovi. Poleg tega se lahko ta odbor prav tako odloči, da vlagatelju vloge za avtorizacijo omogoči predložitev vseh potrebnih informacij, na podlagi katerih bo lahko dopolnil ali izpopolnil ocene, ki jih bo moral opraviti pri opravljanju svoje naloge ocenjevanja tveganja zadevne snovi, čeprav ta možnost ni izrecno določena z Uredbo št. 1907/2006.
- 177 Glede na zgoraj navedeno ni mogoče ugotoviti – v nasprotju s tem, kar z vsemi svojimi trditvami, navedenimi zgoraj v točkah od 168 do 169, zatrjuje tožeča stranka – da je Odbor za oceno tveganja s tem, da je postavil dodatna vprašanja glede vsebine vloge za avtorizacijo, čeprav je ugotovil, da je vloga za avtorizacijo v skladu z zahtevami iz člena 62 iste uredbe, kršil člen 64(3) Uredbe št. 1907/2006.
- 178 Zato se Komisiji nikakor ne more očitati napačna uporaba prava pri sprejetju sklepa o zahtevi za notranjo revizijo, tako da je lahko četrti del prvega tožbenega razloga le zavrnen. Zato je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: očitne napake pri presoji v zvezi s socialno-ekonomsko oceno iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006

179 Drugi tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, naj bi dokazal obstoj očitnih napak pri presoji v zvezi s socialno-ekonomsko presojjo, ki je določena v členu 60(4) Uredbe št. 1907/2006, na katero se je oprla Komisija pri dodelitvi avtorizacije in nato zavrnila zahtevo za notranjo revizijo. Ta tožbeni razlog je sestavljen iz treh delov.

– Prvi del, ki se nanaša na napačno uporabo prava in očitne napake pri presoji v zvezi z referenčnim okvirom socialno-ekonomske ocene

180 Tožeča stranka meni, da je bil „referenčni okvir“ za sklep o avtorizaciji uporaba DEHP, kot so vlagateljice vloge za avtorizacijo navedle v vlogi za avtorizacijo.

181 V obravnavanem primeru naj bi do domnevne napačne uporabe prava v zvezi z „referenčnim okvirom“ – in sicer napake, ki izhaja iz razlage pojma „uporaba“ iz člena 56(1)(a) Uredbe št. 1907/2006 – kakor ga razlagajo vlagateljice vloge za avtorizacijo – ki je bila navedena v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga – prišlo tudi v okviru presoje Komisije o domnevnih prednostih „uporabe“, ki je predmet vloge za avtorizacijo. Kot naj bi pojasnila v zahtevi za notranjo revizijo, nobena socialno-ekonomska prednost ne bi mogla izhajati iz „uporabe“ snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, ki ne izpolnjuje nobene funkcije. Komisija naj bi v odgovor na to trditev v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo ponovno navedla, da je bila ustrezna funkcija DEHP „zmanjšati količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za proizvodnjo mehkih izdelkov iz PVC“. Po mnenju tožeče stranke pa dejstvo, da „zmanjšuje količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za izdelavo mehkih izdelkov iz PVC“, ni „funkcija“ v skladu z zahtevami Uredbe št. 1907/2006.

182 Poleg tega naj bi Komisija z uporabo „istih elementov“ za opis „uporabe“, ki spada v člen 56(1)(a) Uredbe št. 1907/2006, na eni strani, in za opis socialno-ekonomske „prednosti“, ki spada v člen 60(4)(b) Uredbe št. 1907/2006 na drugi, v svoji razlagi pojma „prednost“ prav tako napačno uporabila pravo.

183 Komisija te trditve izpodbija.

184 Najprej je treba poudariti, da vse trditve tožeče stranke, ki jih navaja v podporo prvemu delu njenega drugega tožbenega razloga, temeljijo na premisi, ki jo je tožeča stranka navedla v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga, da je Komisija z načinom, na katerega je razlagala pojem „uporaba“ zlasti iz člena 3, točka 24, člena 56(1)(a) in člena 60 Uredbe št. 1907/2006, napačno uporabila pravo.

185 Kot je bilo poudarjeno zgoraj v točkah od 63 do 91, pa ta institucija v zvezi s tem nikakor ni napačno uporabila prava.

186 Poleg tega je treba v zvezi s trditvijo glede „istih elementov“, ki naj bi jo Komisija uporabila za opis zadevne uporabe v obravnavani zadevi in socialno-ekonomskih prednosti (glej točko 182 zgoraj), razlikovati naslednje.

187 Ker tožeča stranka s to trditvijo želi ponoviti svojo utemeljitev, ki temelji na domnevi, da način, na katerega Komisija razlaga pojem „uporaba“, pomeni napačno uporabo prava tudi glede pojma „prednost“, je treba to trditev zavrniti, ne da bi bilo sploh treba opredeliti pojem „prednost“. Kot je namreč bilo ugotovljeno zgoraj v točki 185, ta institucija v zvezi s tem ni napačno uporabila prava.

- 188 Če je treba, na drugi strani, očitke, ki se nanaša na „iste elemente“, ki naj bi jih Komisija uporabila za opis zadevne uporabe v tej zadevi, in socialno-ekonomske prednosti (glej točko 182 zgoraj), razumeti kot dodatno trditev, je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne navaja utemeljeno, kaj naj bi vsebovali ti „isti elementi“.
- 189 V teh okoliščinah je lahko prvi del drugega tožbenega razloga le zavrjen kot neutemeljen.
- *Drugi del, ki temelji na očitni napaki pri presoji ravnovesja med tveganji in koristmi*
- 190 Po mnenju tožeče stranke naj bi obstoj očitne napake pri presoji na podlagi člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006, ki vpliva na sklep o zahtevi za notranjo revizijo, temeljil na naslednjih informacijah.
- 191 Najprej, tveganja za zdravje delavcev po mnenju Odbora za oceno tveganja ni mogoče količinsko opredeliti, glede na to, da niti Odbor za socialno-ekonomsko analizo niti posledično Komisija naj ne bi imela informacij, na podlagi katerih bi se bilo možno opredeliti do socialno-ekonomske ocene. Ker ni količinske opredelitve tveganja za zdravje delavcev, osnovnega tehtanja tveganj in prednosti iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006 ni bilo mogoče pravilno opraviti. Zato naj bi bilo stališče Komisije, ki ga je izrazila v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo, da, prvič, je bilo treba v bistvu slediti pristopu Odbora za socialno-ekonomsko analizo, ki je „na podlagi kvalitativne analize razpoložljivih informacij sklenil, da koristi nadaljnje uporabe presega tveganja“, in drugič, da naj bi bila socialno-ekonomska ocena torej zadovoljiva, absurdno. Res je, da v členu 60(4) Uredbe št. 1907/2006 ni pojasnjeno, ali je treba tveganje količinsko opredeliti. Vendar naj bi bilo treba v skladu s točkami od 6.1 do 6.5 Priloge I k Uredbi št. 1907/2006 v poročilu o kemijski varnosti količinsko opredeliti tveganje za zdravje ljudi, razen če ni mogoče določiti izvedene ravni brez učinka („Derived no-effect level“, v nadaljevanju: DNEL) in predvidene koncentracije brez učinka („Predicted no effect concentration“). V obravnavanem primeru pa se je v vlogi za avtorizacijo štelo, da je DEHP „mejna vrednost“, to pomeni, da bi bilo DNEL in PNEC mogoče določiti.
- 192 V istem smislu tožeča stranka poudarja, da odbor za oceno tveganja ni mogel količinsko opredeliti tveganja, ne zato, ker je menil, da to zaradi sedanjih znanstvenih spoznanj ni mogoče, na primer, ker ni bilo mogoče določiti DNEL, ampak ker informacije glede scenarijev izpostavljenosti delavcev niso bile zadostne. Vendar bi bil „tak položaj v nasprotju z osnovnim načelom dovoljenja“, s katerim se zahteva, da vlagatelj dokaže, da je tveganje, povezano z uporabo snovi, ustrezno nadzorovano v skladu s členom 60(2) Uredbe (ES) št. 1907/2006, ali, če ne more dokazati veljavnega nadzora, da vlagatelj vloge za avtorizacijo dokaže, da koristi nadaljnje uporabe snovi prevladajo nad tveganji, ker je to določeno v členu 60 (4) Uredbe št. 1907/2006. V tem primeru tožeče stranke za dovoljenje vsekakor niso predložile vseh podatkov, potrebnih za izvedbo ocene.
- 193 Tožeča stranka v odgovoru Komisiji navaja, da teh argumentov ni prvič predstavila v okviru te tožbe, ampak v zahtevi za notranjo revizijo. Dejansko so bili sklepi Odbora za oceno tveganja in Odbora za socialno-ekonomsko analizo, ki bi kazali na pomanjkljivosti popolne socialno-ekonomske analize in odsotnosti ocene vpliva na zdravje ljudi, izrecno navedeni v njegovi zahtevi za notranjo revizijo.
- 194 Komisija ta pritožbeni razlog zavrača.
- 195 Najprej je treba poudariti, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, trditev, katere namen je dokazati, da je Komisija pri uporabi člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006 storila očitno napako pri presoji, ker naj bi ta institucija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo potrdila pristop Odbora za socialno-ekonomsko analizo, ki je bil, nasprotno, „sklenjen na podlagi kvalitativne analize razpoložljivih informacij, da koristi nadaljnje uporabe presega tveganja“, ni bila navedena v zahtevi za notranjo revizijo.

- 196 Argumenti, ki jih je predložila tožeča stranka v zvezi s prednostmi in njihovo uravnoteženostjo s tveganji, ki jih DEHP predstavlja za zdravje ljudi – ki so navedeni v točkah 93 do 100 zahteve za notranjo revizijo – so se namreč dejansko nanašali na nekatere vidike, ki so povezani s to problematiko. Tožeča stranka je te elemente povzela v točki 99 zahteve za notranjo revizijo. V skladu s to točko, „[v]lagateljici za avtorizacijo nista uspeli v celoti dokazati, da bi socialno-ekonomske koristi nadaljnje uporabe DEHP prevladale nad tveganji v smislu člena 60[(4) Uredbe št. 1907/2006], ker (1) snov nima [ni imela] funkcije; ker (2) sta vlagateljici za avtorizacijo napačno navedli, da uporaba DEHP ne povzroča tveganja in ker (3) se je socialno-ekonomska analiza osredotočala predvsem na vpliv, ki bi ga lahko imela zavrnitev registracije“.
- 197 Po drugi strani pa v zahtevi za notranjo revizijo ni nikjer omenjen argument, ki bi se nanašal na vprašanje, kakšen vpliv je imel ali bi lahko imel neobstoje količinske opredelitve tveganja za zdravje delavcev, kot je to ugotovil Odbor za oceno tveganj v svojem mnenju, pripravljenem v skladu z drugim stavkom člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi s členom 64(1) navedene uredbe, o tehtanju med tveganji in socialno-ekonomskimi koristmi uporabe DEHP.
- 198 V zvezi s tem in zaradi doslednosti je treba poudariti, da je del sklepa v zahtevi za notranjo revizijo, ki ga navaja tožeča stranka, da bi dokazala, da je Komisija dejansko obravnavala njeno trditev v zvezi z vplivom neobstoje količinske opredelitve tveganja za zdravje delavcev pri uravnoteženju socialno-ekonomskih tveganj in koristi, to je del, v skladu s katerim naj bi „odbor za socialno-ekonomske analize na podlagi kvalitativne analize razpoložljivih informacij zaključil „da so koristi nadaljnje uporabe prevladale nad tveganji“, nepopoln in iztrgan iz sobesedila.
- 199 Dejansko Komisija v tem delu sklepa o zahtevi za notranjo revizijo ni odgovorila na trditev v zvezi z neustreznostjo poročila o kemijski varnosti glede DEHP zaradi pomanjkanja količinske opredelitve tveganj za zdravje delavcev, izpostavljenih tej snovi. Dejansko je Komisija z delom stavka, navedenim zgoraj v točki 193, odgovorila na trditev tožeče stranke, ki jo je ta navedla v točkah 95 in 99 zahteve za notranjo revizijo in v skladu s katero socialno-ekonomska analiza, ki so jo vložile vlagateljice vloge za avtorizacijo, ne dokazuje, da socialno-ekonomske koristi DEHP prevladajo nad tveganji, ki jih predstavlja ta snov, ker je ta analiza temeljila na napačni predpostavki, da snov sploh ne predstavlja tveganja.
- 200 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da trditev tožeče stranke iz točk od 190 do 192 zgoraj ni bila vključena v zahtevo za notranjo revizijo. Iz istih razlogov, kot so navedeni zgoraj v točkah od 55 do 58, jo je treba zato zavreči kot nedopustno.
- 201 Poleg tega ta trditev nikakor ni utemeljena.
- 202 Tožeča stranka namreč v bistvu zatrjuje, da je bilo tehtanje med socialno-ekonomskimi koristmi in tveganji za zdravje ljudi, ki izhajajo iz uporabe DEHP, kot ga je Komisija opravila v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo, napačno, ker enega od elementov, in sicer tveganja, ki ga predstavlja uporaba DEHP za delavce, ni bilo mogoče „količinsko opredeliti“, medtem ko Komisija, ki poleg tega ni zanemarila tega vidika, poudarja, da je prevzela mnenje odbora za socialno-ekonomsko analizo, ki je v zvezi s tem izvedel „kvalitativno“ analizo.
- 203 V zvezi s tem argumentom je treba navesti, da tehtanje med socialno-ekonomskimi koristmi in tveganji za zdravje ljudi, ki izhajajo iz uporabe DEHP, ne bi smelo biti omejeno na upoštevanje količinskih dejavnikov. Poleg tega, kadar ni dovolj dokazov za „količinsko določitev“ tveganja, ostaja dejstvo, da je tveganje mogoče oceniti tudi s pomočjo kvalitativnih elementov.
- 204 Iz navedenega izhaja, da je treba drugi del drugega tožbenega razloga zavreči kot nedopusten in vsekakor zavrniti kot neutemeljen.

– Tretji del: očitna napaka pri presoji zaradi neupoštevanja informacij pri socialno-ekonomski oceni

- 205 Tožeča stranka meni, da to, da Komisija pri uporabi člena 60(4)(d) Uredbe št. 1907/2006 ni upoštevala informacij v zvezi z lastnostmi DEHP kot endokrinem motilcu, pomeni, da je ta institucija „očitno napačno uporabila pravo in storila očitno napako pri presoji“.
- 206 Izraz „informacije, ki so na voljo“, iz te določbe bi namreč moral biti vključen v smislu, da se nanaša na vse informacije, ki so bile dejansko na razpolago Komisiji v trenutku ocene vloge za avtorizacijo. Ker je ECHA decembra 2014 ugotovila, da je DEHP snov, ki vzbuja veliko zaskrbljenost v smislu člena 57(f) Uredbe št. 1907/2006, zaradi svojih lastnosti endokrinega motilca, ki vzbuja veliko zaskrbljenost (glej točko 7 zgoraj), bi Komisija v obravnavanem primeru morala upoštevati informacije v zvezi z lastnostmi te snovi kot endokrinega motilca glede na člen 60(4)(d) Uredbe št. 1907/2006. Vsekakor pa v besedilu te določbe naj ne bi bilo podrobno navedeno, da se lahko preučijo samo informacije, ki so „na voljo vlagateljicam“.
- 207 Po mnenju tožeče stranke je res, da je Komisija poskušala zadnjenavedeni pristop upravičiti tako, da je v točki 3.2. sklepa o zahtevi za notranjo revizijo navedla, da „[ni] mogoče pričakovati od vloge [vlagateljic vloge za avtorizacijo], da [so] predvidele identifikacijo dodatne nevarne lastnosti DEHP, ko [so] v letih 2012–2013 pripravile vlogo za avtorizacijo, saj je bila ta lastnost ugotovljena šele [decembra 2014, to je] 15 mesecev kasneje“. Vendar naj člen 60(4)(d) Uredbe št. 1907/2006 ne bi vseboval nobene določbe, ki bi določala, da je mogoče preučiti le informacije, ki so na voljo vlagateljem. V skladu s členom 60(4) Uredbe št. 1907/2006 naj obveznost Komisije, da opravi oceno, v resnici ne bi bila omejena glede na vrsto nevarnosti za zdravje ljudi in okolja, ki se mora preučiti, in zanjo naj ne bi veljala omejitev, da je treba upoštevati le dokaze, prejete od vlagateljev vloge za avtorizacijo.
- 208 V obravnavanem primeru naj bi bilo treba opozoriti, da sta upoštevni besedili za socialno-ekonomsko presajo člen 62(5)(a) in Priloga XVI k Uredbi št. 1907/2006. Ta priloga pa naj ne bi bila omejena na primer „prednosti za zdravje ljudi in okolja“ za zavrnitev avtorizacije, utemeljene na podlagi nevarnosti, naštetih v Prilogi XIV k isti uredbi. Zato naj bi bilo treba iz tega skleniti, da je treba informacije o nevarnih lastnostih, ki niso navedene v Prilogi XIV k Uredbi št. 1907/2006, upoštevati že v fazi priprave socialno-ekonomske ocene, opravljene na podlagi člena 60(4) iste uredbe.
- 209 Po mnenju tožeče stranke trditve Komisije, na katero se sklicuje v svojem odgovoru na tožbo, da to, da se od vlagateljev vloge za avtorizacijo zahteva, da predložijo informacije o tveganju, ki izhaja iz lastnosti, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost in ki niso bile identificirane ob vložitvi vloge za avtorizacijo, popolnoma krši načelo pravne varnosti in ni prepričljiva. Tej trditvi naj bi namreč nasprotovala ustaljena sodna praksa o legitimnem pričakovanju, v skladu s katero gospodarski subjekti niso upravičeni do legitimnega pričakovanja ohranitve obstoječe situacije, ki se lahko spremeni v okviru polja proste presoje institucij Unije. Vlagatelji vloge za avtorizacijo torej niso mogli upravičeno pričakovati, da snovi, ki jih uporabljajo ali proizvajajo, ne vzbujajo „zelo resne zaskrbljenosti“ poleg tistih, ki so že upravičile njihovo vključitev na seznam iz Priloge XIV k Uredbi št. 1907/2006.
- 210 Komisija te trditve izpodbija.
- 211 Najprej je treba opozoriti, da Komisija na podlagi člena 60(4)(d) Uredbe št. 1907/2006 sprejme sklep o avtorizaciji po tem, ko je upoštevala „informacije o tveganjih za zdravje ljudi ali okolja, ki so na voljo in ki jih za zdravje ali za okolje predstavljajo alternativne snovi ali tehnologije“.
- 212 Vendar se člen 60(4)(d) Uredbe št. 1907/2006 v nasprotju s tem, kar se zdi, da predlaga tožeča stranka (glej točki 205 in 206 zgoraj), niti izrecno niti implicitno ne nanaša na intrinzične lastnosti zadevne snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost.

- 213 Enako je mogoče sklepati ne samo iz besedila te določbe, ampak tudi iz sobesedila, v katero se umešča. V okviru člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006 so namreč intrinzične lastnosti snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, implicitno zajete v prvem ter v drugem stavku, točka (a), te določbe.
- 214 Zato bi lahko dejstvo, da Komisija ni upoštevala intrinzičnih lastnosti DEHP kot endokrinega motilca, pomenilo kvečjemu kršitev člena 60(4), prvi in drugi stavek, točka (a), Uredbe št. 1907/2006.
- 215 Vendar ni mogoče ugotoviti nobene kršitve člena 60(4)(d) Uredbe št. 1907/2006.
- 216 Poleg tega je treba podredno poudariti, da je Komisija v okviru odgovora, ki ga je treba dati na vprašanje, ali je dokazano, da socialno-ekonomske prednosti pretehtajo tveganja, ki jih pomeni uporaba snovi, [ki vzbujajo veliko zaskrbljenost] za zdravje ljudi ali okolja, kot so ta tveganja izrecno navedena v členu 60(4), prvi stavek, Uredbe št. 1907/2006 in implicitno navedena v členu 60(4), drugi stavek, točka (a), navedene uredbe, sicer dolžna po uradni dolžnosti preveriti vse upoštevne informacije, ki jih ima na voljo v času sprejetja sklepa o avtorizaciji, ne da bi bila ocena tveganja omejena na preizkus informacij v vlogi za avtorizacijo. Vloga Komisije pri oceni tveganj namreč ni vloga arbitra, katerega pristojnost se nanaša le na informacije in dokaze, ki jih predloži vlagatelj vloge za avtorizacijo.
- 217 Res je, da iz člena 60(4), prvi stavek, Uredbe št. 1907/2006 neposredno ne izhaja, ali mora ocena tveganja, ki jo mora opraviti Komisija, temeljiti izključno na podatkih, ki se nanašajo na intrinzične lastnosti snovi, ki se preiskuje, kot so navedene v Prilogi XIV k Uredbi št. 1907/2006, ali pa je Komisija glede tega zavezana upoštevati prav tako lastnosti snovi, ki niso vključene v to prilogo, ampak na seznam kandidatnih snovi.
- 218 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se v skladu s členom 60(2) Uredbe št. 1907/2006 avtorizacija dodeli, če je tveganje, ki ga za zdravje ljudi in okolja predstavlja uporaba snovi „zaradi svojih intrinzičnih lastnosti, navedenih v Prilogi XIV [k navedeni uredbi]“, ustrezno nadzorovano v skladu s Prilogo I, oddelek 6.4, k isti uredbi, kot je prikazano v poročilu o kemijski varnosti vlagatelja vloge za avtorizacijo.
- 219 Člen 62(4)(d) Uredbe št. 1907/2006 v skladu s členom 60(2) Uredbe št. 1907/2006 določa, da vloga za avtorizacijo med drugim vsebuje – če še ni bilo predloženo v okviru registracije – poročilo o kemijski varnosti v skladu s Prilogo I te uredbe, v katerem so obravnavana tveganja za zdravje ljudi in/ali okolje, ki izhajajo iz uporabe snovi „zaradi intrinzičnih lastnosti, navedenih v Prilogi XIV [k isti uredbi]“.
- 220 V teh okoliščinah je treba ob upoštevanju člena 60(2) in člena 62(4)(d) Uredbe št. 1907/2006 ugotoviti, da so za oceno tveganj iz člena 60(4), prvi stavek, Uredbe št. 1907/2006, upoštevni samo podatki, ki se nanašajo na intrinzične lastnosti snovi, ki so bile vključene v Prilogo XIV k Uredbi št. 1907/2006.
- 221 Morebitne informacije o intrinzičnih lastnostih snovi, ki niso bile vključene v to Prilogo XIV, se pri oceni ne smejo upoštevati, tudi če so te intrinzične lastnosti že bile vključene na seznam kandidatnih snovi, določenih v členu 59(1) Uredbe št. 1907/2006.
- 222 Namreč, vključitev snovi na seznam kandidatnih snovi na eni strani in vključitev v Prilogo XIV Uredbe št. 1907/2006 na drugi sta dve različni fazi postopka avtorizacije iz Uredbe št. 1907/2006, ki sta urejeni z različnimi pravili, katerih cilji se le deloma prekrivajo in pri katerih se deloma uporabljajo različna merila ocenjevanja.
- 223 Poleg tega, kot izhaja iz izraza „lahko“ iz člena 57 Uredbe št. 1907/2006, zgolj vključitev nekaterih intrinzičnih lastnosti snovi na seznam kandidatnih snovi ne pomeni nujno ali samodejno vključitve teh lastnosti v Prilogo XIV k Uredbi št. 1907/2006. Nasprotno, kot izhaja iz člena 58 Uredbe št. 1907/2006, je treba v zvezi s tem prav tako sprejeti odločitev v skladu z vsemi pogoji, navedenimi v zadnjem določbi. Odločitev o vključitvi snovi v Prilogo XIV k Uredbi št. 1907/2006 sprejme Komisija na podlagi priporočila, ki ga pripravi ECHA, ki upošteva predhodno mnenje Odbora svoje države članice in

pripombe, ki jih predložijo zainteresirane osebe v okviru javnega posvetovanja, določenega v členu 58(4), drugi pododstavek, zadevne uredbe, zlasti v zvezi z uporabami, ki bi jih bilo treba na podlagi člena 58(2) navedene uredbe izvzeti iz obveznosti avtorizacije (sodba z dne 25. septembra 2015, VECCO in drugi/Komisija, T360/13, EU:T:2015:695, točka 30).

- 224 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v podporo tretjemu delu drugega tožbenega razloga in navedene zgoraj v točkah od 205 do 209, zavrnil kot neutemeljene. Ker so bili ti trije deli drugega tožbenega razloga zavrjnjeni, je treba drugi tožbeni razlog zavrnil v celoti.

Tretji tožbeni razlog: napačna uporaba prava in očitne napake pri presoji glede člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006 v zvezi z analizo alternativ

- 225 Tretji tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, je sestavljen iz dveh očitkov, s katerima se dokazuje obstoj napačne uporabe prava in očitnih napak pri presoji, ki jih je storila Komisija pri uporabi člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006 v obravnavani zadevi, zlasti glede tega, kako je Komisija ocenila, ali so alternative v zvezi z DEHP za vlagateljice vloge za avtorizacijo ekonomsko izvedljive.
- 226 Na prvem mestu naj bi bila analiza, ki so jo predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo, osredotočena na napačen „referenčni okvir“, in sicer na zamenjavo toka odpadkov v nasprotju z zamenjavo DEHP v industrijskem postopku, in naj bi vodila do tega, da so vlagateljice vloge za avtorizacijo napačno razlagale pojma „uporaba“ in „alternativa“ – to je razlaga, ki je bila povzeta v sklepu o avtorizaciji. V odgovor na to trditve, ki jo je navedla tožeča stranka v svoji zahtevi za notranjo revizijo, je Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo ponovila svojo oceno glede funkcije DEHP kot snovi, ki omogoča „zmanjšati količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za izdelavo izdelkov iz PVC“. Ta napačna uporaba prava naj bi vplivala na odločitev o zahtevi za notranjo revizijo glede analize alternativ in naj bi privedla do tega, da je pri zadnjem navedeni odločbi prišlo do napačne uporabe prava.
- 227 Na drugem mestu tožeča stranka trdi, da sklep o zahtevi za notranjo revizijo potrjuje razlago pojma „ocena“ alternativ, ki naj bi bila v nasprotju s členom 60(5) Uredbe št. 1907/2006.
- 228 Prvič, tožeča stranka trdi, da glede na dejstvo, da so vlagateljice vloge za avtorizacijo predložile hiter izračun, ki vsebuje zaupne informacije o stroških, in ker Odbor za socialno-ekonomsko analizo ni uspel najti ustreznih informacij v javni domeni, ta odbor ni mogel preveriti „cenovnega razpona tega toka odpadkov“. Komisija naj bi se na ta element sklicevala v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo. V zvezi s tem naj bi dodala, da „javno posvetovanje ni zagotovilo nasprotujočih si informacij o podatkih, ki so jih predložile [vlagateljice vloge za avtorizacijo, zato] je Odbor za socialno-ekonomsko analizo sklenil, da so bili realni“.
- 229 Komisija pa naj bi pri tem dejansko ugotovila, da je za Odbor za socialno-ekonomsko analizo zakonito domneval, da so informacije, ki so jih predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo, zanesljive, če niso neposredno zanikane s pripombami tretjih oseb. Ta pristop pa bi bil v nasprotju z obveznostjo, ki jo ima Komisija v skladu s členom 60(4) in členom 60(5)(b) Uredbe št. 1907/2006, da oceni vse pomembne vidike alternativ, vključno z njihovo ekonomsko izvedljivostjo. V zvezi s tem naj bi šlo za očitno napako, za katero naj ne bi obstajala nobena verjetna utemeljitev. Po mnenju tožeče stranke bi bila namreč obveznost ocenitve „vseh pomembnih vidikov“ alternativ, vključno z njihovo „ekonomsko izvedljivostjo“, smiselna, le če bi pomenila resničen nadzor preverljivih informacij na neodvisen način. Uporaba „postopkovnega pravila“, ki domneva zanesljivost, naj bi bila bližnjica, s katero se izogne tej ocenitvi. Zato naj ne bi predstavljala gospodarske ocenitve.
- 230 Drugič, po mnenju tožeče stranke bi pristop, po katerem se domneva, da so informacije, ki so jih predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo, zanesljive, če tretje osebe ne dokažejo nasprotno, spodbujal učinkovitost postopka avtorizacije, ker bi vlagatelje spodbujal k prikrivanju informacij, ki so

v nasprotju z njihovimi interesi. Poleg tega, ker so lahko gospodarske informacije prav tako predmet omejitve poslovne skrivnosti, bi bilo nerazumno pričakovati, da bi te informacije odkrile tretje osebe in jih posredovale med postopkom posvetovanja.

- 231 Tretjič, tožeča stranka navaja, da je Komisija v točki 5.2. sklepa o zahtevi za revizijo, skušala utemeljiti ta pristop z navedbo, da bi to, da bi se „od Odbora [za socialno-ekonomsko analizo] zahtevalo, da izvede neodvisno raziskavo o teh posebnih podatkih, pomenilo nesorazmerno breme za postopek“. Vendar naj bi bili ti razlogi očitno napačni. V primeru, kot je ta, naj bi bila „očitna rešitev“ ta, da bi se od vlagateljic vloge za avtorizacijo preprosto zahtevalo, da zagotovijo zadostno količino zanesljivih in preverljivih dokazov.
- 232 Komisija to trditvev izpodbija.
- 233 Najprej je treba opozoriti, da je treba za trditve tožeče stranke v okviru tretjega dela prvega tožbenega razloga (glej točke od 152 do 158 zgoraj) šteti – kot je bilo poudarjeno zgoraj v točki 167 – kot da so bile navedene v podporo temu tožbenemu razlogu in da bodo obravnavane v okviru njegovega preizkusa. Namreč, če se z njimi želi ugotoviti, da je Komisija pri svoji razlagi pojma „alternativna rešitev“ napačno uporabila pravo (glej točke od 153 do 156 zgoraj), te trditve v bistvu dopolnjujejo prvi očitek, naveden v okviru tega tožbenega razloga. Druge trditve, ki jih tožeča stranka navaja v podporo tretjemu delu prvega tožbenega razloga, pa so namenjene utemeljitvi obstoja očitnih napak pri presoji (glej točki 157 in 158 zgoraj).
- 234 Na prvem mestu je treba že od začetka kot nedopustno zavrnilo trditve tožeče stranke, da analiza alternativ, predlaganih v vlogi za avtorizacijo, ni bila zadostna, ker po njenem mnenju ta zahteva ni natančno določila funkcije DEHP (glej točko 154 zgoraj).
- 235 Ta tožba se namreč lahko nanaša le na zakonitost sklepa o zahtevi za notranjo revizijo in ne na zadostnost ali nezadostnost vloge za avtorizacijo. Splošni namen tretjega tožbenega razloga bi moral torej dokazati obstoj morebitnih napak, ki jih je storila Komisija, in ne napak, ki so jih storile vlagateljice vloge za avtorizacijo v vlogi za avtorizacijo.
- 236 Nasprotno, v delu, v katerem želi prikazati obstoj napak pri odločanju o zahtevi za notranjo revizijo, in sicer, če bi bilo treba ugotoviti, da ta sklep povzema in potrjuje elemente, ki jih vsebuje vloga za avtorizacijo, je treba trditve, omenjeno zgoraj v točki 233, zavrnilo kot neutemeljeno. Komisija je namreč ne glede na to, kaj so ali česa niso vlagateljice vloge za avtorizacijo navedle v vlogi za avtorizacijo, posebej opredelila funkcijo DEHP v smislu avtorizacije v obravnavanem primeru.
- 237 Na drugem mestu, v zvezi z obrazložitvijo, ki jo je podala tožeča stranka, da bi dokazala, da mora biti analiza alternativ ocena snovi ali tehnologij, ki so lahko nadomeščene s snovjo, ki vzbujajo zelo veliko zaskrbljenost „v postopku“, za katero se zahteva avtorizacija (glej točko 156 zgoraj), je treba ugotoviti, da je to razlogovanje povezano s trditvijo, predstavljeno v okviru tega tožbenega razloga, da je bila analiza, ki so jo zagotovile vlagateljice vloge za avtorizacijo, osredotočena na napačen „referenčni okvir“, in sicer na „zamenjavo toka odpadkov, namesto na zamenjavo DEHP v industrijskem postopku“, kar naj bi vodilo do tega, da so vlagateljice vloge za avtorizacijo v vlogi za avtorizacijo napačno razlagale pojma „uporaba“ in „alternativa“ (glej točko 226 zgoraj). Poleg tega je to razlogovanje povezano s trditvijo, da naj bi Komisija trdila, da ima DEHP funkcijo, ki naj ne bi bila sprejemljiva na podlagi Uredbe št. 1907/2006, tako da naj bi se nazadnje napačna razlaga pojmov „uporaba“ in „alternativa“ tako v vlogi za avtorizacijo kot v sklepu o avtorizaciji odrazila kot napačna uporaba prava pri odločanju o zahtevi za notranjo revizijo (glej točko 226 zgoraj).
- 238 Kot je bilo poudarjeno v okviru presoje v zvezi s prvim delom prvega tožbenega razloga, pa je iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah od 63 do 91, mogoče govoriti o „uporabi“ snovi, čeprav ni aktivno uvedena „v industrijski postopek“. Komisija torej ni napačno ugotovila, da je v obravnavanem primeru šlo za „uporabo“ zadevne snovi, kot jo vsebuje „zmes“. V tem okviru Komisija ni napačno uporabila

- prava, ko je ugotovila, da je ena od funkcij DEHP „zmanjšati količino plastifikatorjev, ki jih je treba dodati za izdelavo izdelkov iz mehkega PVC, izdelanih iz recikliranega mehkega PVC materiala“. Prav tako Komisija ni napačno uporabila prava, ko je izhajala iz predpostavke, ki je že bila navedena v vlogi za avtorizacijo, da ima DEHP na splošno funkcijo plastifikatorja. Na podlagi teh funkcij, ki se aktivirajo najkasneje v trenutku, ko se uporabi reciklat PVC, ki vsebuje to snov (glej točko 71 zgoraj), je mogoče sklepati, da se lahko sklep o avtorizaciji dodeli za „uporabo“ v smislu člena 3, točka 24, člena 56(1)(a) in člena 60 Uredbe št. 1907/2006.
- 239 V teh okoliščinah, kot pravilno trdi Komisija, bi se ocena alternativ v obravnavanem primeru lahko bolj osredotočila na zmes kot na snov, ki je v njej vsebovana. Vendar, nasprotno od tega, kar trdi tožeča stranka, analiza alternativ ne bi smela biti ocena snovi ali tehnologij, ki lahko nadomestijo DEHP „v industrijskem procesu“.
- 240 Zato je treba trditev, ki se nanaša na analizo alternativ za snovi ali tehnologije, ki jih je mogoče nadomestiti s snovjo, ki zbuja veliko zaskrbljenost „v industrijskem procesu“, zavrniti, tako kot očitke, povezane s funkcijo DEHP, ki jo je opredelila Komisija.
- 241 Na tretjem mestu je treba prav tako zavrniti trditev, v skladu s katero naj bi bilo napačno šteti, da je uporaba nericikliranega PVC lahko „alternativna rešitev“, ker se pri proizvodnji nericikliranega PVC prav tako uporablja snov, ki zbuja veliko zaskrbljenost (glej točko 156 zgoraj).
- 242 Prvič, iz sklepa o zahtevi za notranjo revizijo v bistvu izhaja, da po mnenju Komisije zmanjšanje količine nericiklirane snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, in ki se uporablja kot plastifikator, z uporabo reciklirane snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, lahko predstavlja funkcijo v skladu z Uredbo št. 1907/2006. Komisija je glede na to funkcijo preučila alternativne rešitve. Vendar v nasprotju s tem, kar se zdi, da predlaga tožeča stranka, Komisija v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo ni niti izrecno niti implicitno ugotovila, da bi uporaba nericikliranega PVC ustrezala alternativni rešitvi.
- 243 Drugič, uporaba, ki zmanjšuje količino DEHP, čistega ali nericikliranega, ki jo je treba dodati spojinam za proizvodnjo novih izdelkov iz mehkega PVC, ni v nasprotju niti z izrecnimi zahtevami, niti s cilji Uredbe 1907/2006.
- 244 Namen člena 55 Uredbe št. 1907/2006 namreč temu ne nasprotuje. Cilj te določbe ni brezpogojno, enostransko in takoj nadomestiti snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, z ustreznimi nadomestnimi snovmi ali tehnologijami. Nasprotno, kot izhaja iz tega člena, je njegov namen „postopoma“ nadomestiti snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost, z ustreznimi alternativnimi snovmi ali tehnologijami, „kjer so te ekonomsko in tehnično izvedljive“. Poleg tega je ta namen ponovljen skoraj z enakim izrazom v uvodni izjavi 70 Uredbe št. 1907/2006.
- 245 Na četrtem mestu, glede trditev v zvezi z obstojem očitne napake pri presoji, ki se nanaša na to, da naj Komisija – tudi če se sprejme funkcija, ki jo je opredelila ta institucija – ne bi nikakor preučila obstoja alternativ za zmanjšanje količine DEHP pri izdelavi izdelkov iz PVC, tako da bi upoštevala veliko število rešitev, vključno zlasti z uporabo mehčalcev, ki niso zelo zaskrbljujoče snovi (glej točko 157 zgoraj), je treba upoštevati naslednje.
- 246 V skladu s sodno prakso za ugotovitev, da je institucija storila očitno napako pri presoji kompleksnega dejanskega stanja, ki bi upravičila razglasitev ničnosti akta, morajo biti dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, zadostni, da se presoja dejstev, uporabljena v tem aktu, ne zdi verjetna. Ob upoštevanju te preučitve verjetnosti Splošnemu sodišču ni treba svoje presoje kompleksnega dejanskega stanja nadomestiti s presojavo avtorja te odločitve (glej sodbo z dne 9. septembra 2011, Francija/Komisija, T 257/07, EU:T:2011:444, točka 86 in navedena sodna praksa). Zato je treba tožbeni razlog, ki se nanaša na očitno napako, zavrniti, če je treba kljub dokazom, ki jih predloži tožeča stranka, zadevno presojavo sprejeti kot še vedno resnično ali veljavno. To še zlasti velja, kadar zadevna odločba vsebuje napake pri

presoji, ki so, če se obravnavajo skupaj, tako majhne, da niso mogle vplivati na odločitev uprave (glej sodbo z dne 9. septembra 2011, Francija/Komisija, T257/07, EU:T:2011:444, točka 87 in navedena sodna praksa).

- 247 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, prvič, da so vlagateljice vloge za avtorizacijo v vlogi za avtorizacijo trdile, da alternative niso bile na voljo. V zvezi s tem so bile to alternative za predelovalce recikliranega mehkega PVC, kot je uporaba nerekicliranega PVC, ki vsebuje plastifikatorje, ki niso zelo zaskrbljujoče snovi. Čeprav vlagateljice vloge za avtorizacijo te možnosti niso predstavljale kot alternativo, je Odbor za socialno-ekonomsko analizo menil, da ta rešitev ni primerna, zlasti ker za nadaljnje uporabnike izdelkov vlagateljic vloge za avtorizacijo ali vsaj za nekatere od njih ni ekonomsko izvedljiva.
- 248 V nasprotju s tem, kar mora dokazati tožeča stranka, ki zatrjuje očitno napako pri presoji v skladu s pravili, ki jih je določilo sodišče Unije, kot so navedena zgoraj v točki 246, tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, na podlagi katerega ugotovitve o dejstvih, uporabljene v sklepu o zahtevi za notranjo revizijo, v zvezi s tem, da alternativne rešitve niso bile na voljo, ne bi bile verjetne.
- 249 Prvič, tožeča stranka ni pojasnila, na podlagi katerih elementov, razen tistih, ki so jih navedle vlagateljice vloge za avtorizacijo, tretje osebe na javnem zaslišanju iz člena 64(2) Uredbe št. 1907/2006 in države članice, ki so izrazile svoje mnenje o izidu vloge za avtorizacijo med razpravami odbora iz člena 133 iste uredbe, bi lahko Komisija v fazi sprejetja sklepa o zahtevi za notranjo revizijo dosegla drugačen rezultat, kot je tisti iz mnenja Odbora za socialno-ekonomsko analizo o alternativah, ki temeljijo na plastifikatorjih, ki niso snovi, ki vzbujajo veliko zaskrbljenost. Tožeča stranka namreč ni navedla, katero drugo snov, ki ne predstavlja snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, bi lahko Komisija upoštevala.
- 250 Drugič, tožeča stranka v svoji zahtevi za notranjo revizijo nikakor ni posebej izpodbijala splošnega sklepa Komisije glede nedostopnosti alternativ.
- 251 Poleg tega je treba poudariti, da to, da se od tožeče stranke zahteva opredelitev dejavnikov, ki bi lahko izpodbijali ugotovitev Komisije glede nerazpoložljivosti alternativ v okviru te tožbe, ali v okviru zahteve za notranjo revizijo – kot je bilo pravkar poudarjeno zgoraj v točkah 249 in 250 – ne pomeni, da se dokazno breme prevale na vlagatelja vloge za avtorizacijo, kot je navedeno v členu 60(4) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi z njeno uvodno izjavo 69. Nasprotno, na eni strani gre za zahteve, ki se nanašajo na potrebo, da se trditve in tožbeni razlogi v okviru ničnostne tožbe jasno navedejo, tako da jih Splošno sodišče lahko ustrezno analizira, ne da bi bilo treba domnevati, kaj tožeča stranka želi, in ne da bi bilo treba nadomestiti njeno obrazložitev. Na drugi strani pa gre za zahteve po natančnosti, kot so tiste iz člena 10 Uredbe št. 1367/2006 (glej točki 56 in 57 zgoraj).
- 252 V teh okoliščinah je treba trditev iz točke 244 zgoraj zavrniti kot neutemeljeno.
- 253 Na petem mestu je treba trditev tožeče stranke, da je Komisija v bistvu domnevala zanesljivost podatkov o cenah, ki so jih navedle vlagateljice vloge za avtorizacijo v njihovi analizi alternativ in ki jih je Odbor za socialno-ekonomsko analizo sprejel, ne da bi sam izvedel neodvisno oceno njihove zanesljivosti, kar naj bi na koncu privedlo do razlage pojma „ocena“ alternativ, ki naj bi bila v nasprotju s členom 60(5) Uredbe št. 1907/2006, prav tako zavrniti kot neutemeljeno.
- 254 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da v nasprotju s tem, kar predlaga tožeča stranka, Komisija pri presoji ekonomske izvedljivosti alternativ, ki so jih predlagale vlagateljice vloge za avtorizacijo v skladu s členom 60(5)(b) Uredbe št. 1907/2006, ni „domnevala“ točnosti podatkov o cenah, ki so jih te predložile.

- 255 Komisija je v odgovor na to trditev tožeče stranke in ne da bi ji tožeča stranka v zvezi s tem nasprotovala, v točki 5.2. sklepa o zahtevi za notranjo revizijo namreč navedla, da so vlagateljice vloge za avtorizacijo predložile javno nedostopne cene za postindustrijske odpadke. Odbor za socialno-ekonomsko analizo je svojo oceno podatkov o cenah, navedenih v vlogi za avtorizacijo, izvedel tako, da je skušal pridobiti dodatne informacije v javni domeni, in tako, da je preveril vse upoštevne informacije, predložene v okviru javne razprave iz člena 64(2) Uredbe št. 1907/2006.
- 256 Ta pristop iskanja dodatnih informacij kaže na to, da je Odbor za socialno-ekonomsko analizo dejansko preučil informacije, ki so jih predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo.
- 257 Ko je Komisija potrdila ta preizkus Odbora za socialno-ekonomsko analizo, torej prav tako ni domnevala točnosti navedenih informacij. Poleg tega je Komisija, zlasti zato, ker ni bilo dokazov, ki bi nasprotovali točnosti podatkov, ki so jih predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo, upoštevala ocene tega odbora v zvezi s cenami za postindustrijske odpadke.
- 258 Drugič, zaradi natančnosti je treba navesti, da se očitek tožeče stranke, da je Komisija „domnevala“, da so ekonomski podatki, ki so jih navedle vlagateljice vloge za avtorizacijo, natančni, ne nanaša na pravno vprašanje.
- 259 V skladu s členom 60(5) Uredbe št. 1907/2006 namreč Komisija pri oceni razpoložljivosti ustreznih alternativnih snovi ali tehnologij upošteva vse upoštevne vidike in v skladu z navedenim členom 60(5)(b) zlasti to, ali lahko vlagatelj alternative tehnično in ekonomsko izvede. Vendar v členu 60(5) Uredbe št. 1907/2006 ni opredeljena nobena posebna metoda za izvajanje „ocene“ iz te določbe, ki bi se lahko štela za metodo, ki se zahteva z zakonom in ki je, drugače povedano, sestavni del pravnega pojma „ocena“.
- 260 Nasprotno, ocena razpoložljivosti ustreznih alternativnih snovi ali tehnologij iz člena 60(5) Uredbe št. 1907/2006 je namenjena postopku ocenjevanja tehničnih, gospodarskih in znanstvenih vprašanj ter zapletenih dejstev, ki je namenjen preveritvi vseh upoštevanih vidikov zadeve, in zlasti vidikov iz člena 60(5)(a) in (b), in to na podlagi informacij, s katerimi je Komisija lahko razpolagala v času sprejema sklepa o avtorizaciji.
- 261 V tem pogledu se očitek tožeče stranke, da je Komisija „domnevala“, da so bili določeni podatki, ki so jih navedle vlagateljice vloge za avtorizacijo, točni, dejansko nanaša na kršitev člena 60(5)(b) Uredbe št. 1907/2006 z vidika obstoja možne (očitne) napake pri presoji in ne na kršitev pojma „ocenjevanje“ kot pravnega elementa, kot to trdi tožeča stranka.
- 262 V zvezi s tem, ne glede na to, da Komisija v obravnavani zadevi ni „domnevala“ nekaterih elementov, ampak je sprejela rezultate preizkusa Odbora za socialno-ekonomsko analizo, potem ko je navedla, da ni bilo dokazov, ki bi bili v nasprotju z informacijami, ki so jih predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo (glej točko 257 zgoraj), je treba poudariti, da tožeča stranka v obravnavanem primeru ni navedla nobene trditve, s katero bi lahko dokazala, katera dejstva ali dokaze bi lahko Odbor za socialno-ekonomsko analizo ali Komisija upoštevala, da bi preverila – ali na podlagi take preveritve ovrгла – zanesljivost podatkov, navedenih v vlogi za avtorizacijo. Poleg tega tožeča stranka ni pojasnila, kakšna bi lahko bila posebna tehnična, ekonomska ali znanstvena metoda, na podlagi katere bi se lahko odpravili morebitni dvomi glede zanesljivosti informacij, ki so jih predložile vlagateljice vloge za avtorizacijo o cenah za postindustrijske odpadke.
- 263 Poleg tega je treba poudariti, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 251 v zvezi z nerazpoložljivostjo alternativ, da to, da se od tožeče stranke zahteva, da natančno določi elemente, ki bi lahko izpodbijali ugotovitve Komisije v zvezi z zanesljivostjo podatkov, navedenih v vlogi za avtorizacijo, ne pomeni prealnitve dokaznega bremena na vlagatelja vloge za avtorizacijo, kot je navedeno v členu 60(4) Uredbe št. 1907/2006 v povezavi z njeno uvodno izjavo 69. Nasprotno, gre za zahteve v zvezi s sodno prakso, navedene zgoraj v točki 246.

- 264 V teh okoliščinah zgolj očitane Komisiji, da je „domnevala“ točnost podatkov, ki so jih navedle vlagateljice vloge za avtorizacijo v vlogi za avtorizacijo in ki jih je nato sprejel Odbor za socialno-ekonomsko analizo pri pripravi svojega mnenja iz člena 64(4)(b) Uredbe št. 1907/2006, ne zadostuje za utemeljitev obstoja očitne napake pri presoji.
- 265 Nobena od trditev tožeče stranke ne more izpodbiti te ugotovitve.
- 266 Prvič, trditev, da pristop, ki vsebuje domnevo, da so informacije, ki so jih predložili vlagatelji vloge za avtorizacijo, zanesljive, „če tretje osebe ne dokažejo drugače“, ogroža učinkovitost postopka avtorizacije, ker vlagatelje spodbuja k prikrivanju informacij, ki so v nasprotju z njihovimi interesi, je treba zavrnila. Enako velja za trditev, da se – ker so gospodarske informacije prav tako lahko predmet poslovne skrivnosti, ne bi bilo razumno zanašati na razkritje teh informacij in na to, da jih bodo tretje osebe sporočile med postopkom razprave (glej točko 230 zgoraj).
- 267 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je sicer res, da obstaja interes za to, da vlagatelji vloge za avtorizacijo ne prikrivajo upoštevanih informacij v okviru postopka avtorizacije, k čemur so lahko nagnjeni, če so te informacije v nasprotju z njihovimi interesi.
- 268 Vendar je treba še enkrat opozoriti, da tožeča stranka ne navaja metode, ki bi bila najbolj primerna za ublažitev tveganja, da bi vlagatelj vloge za avtorizacijo prikril upoštevne informacije, ki so znane samo njemu. Na eni strani nimata niti Komisija niti odbori agencije ECHA iz člena 64(1) Uredbe št. 1907/2006 pooblastil, podobnih pooblastilom konkurenčnega organa ali javnega tožilstva države članice, na podlagi katerega bi lahko preverila točnost dejstev s prisilnimi ukrepi, kot so ukrepi preiskave in zaseg. Na drugi strani pa se rešitev, ki jo je tožeča stranka opisala kot „očitno“, v skladu s katero bi se lahko „od vlagateljev vloge za avtorizacijo zahtevalo, da zagotovijo dovolj zanesljivih in preverljivih dokazov“ (glej točko 231 zgoraj), ne more šteti za upoštevno. Problem obstoja zaupnih informacij, ki jih pozna le vlagatelj, se namreč pojavi vsakič, kadar je treba od njega zahtevati, naj dopolni ali pojasni informacije, ki jih ima samo on.
- 269 Drugič, očitek tožeče stranke glede trditve Komisije, navedene v točki 5.2. sklepa o zahtevi za notranjo revizijo, da bi to, da se „od Odbora [za socialno-ekonomsko analizo] zahteva, da opravi neodvisno raziskavo o teh posebnih podatkih, pomenilo nesorazmerno breme za postopek“ (glej točko 231 zgoraj), je treba zavrnila.
- 270 Razen problema „nesorazmernega bremena za postopek“, kot se nanj sklicuje Komisija, tožeča stranka namreč ni konkretno dokazala, kaj bi Odbor za socialno-ekonomsko analizo še lahko storil, da bi odgovoril na pomisleke, ki jih je izrazila tožeča stranka.
- 271 Glede na navedeno je treba tretji tožbeni razlog zavrnila kot neutemeljen.

Četrty tožbeni razlog: napačna uporaba prava in očitne napake pri presoji zaradi kršitve previdnostnega načela v okviru postopka avtorizacije

- 272 S četrty tožbenim razlogom tožeča stranka zatrjuje kršitev previdnostnega načela, kot je opredeljeno v členu 191(2) PDEU.
- 273 Na prvem mestu, po mnenju tožeče stranke pravilna uporaba previdnostnega načela zahteva, da je dokazno breme, da bi neka snov morala biti avtorizirana, na vlagatelju vloge za avtorizacijo. Če ostanejo negotovosti glede tveganj za zdravje ljudi ali okolje tudi po tem, ko je vlagatelj predložil svoje dokaze, bi morala Komisija ugotoviti, da dokazno breme ni bilo opravljeno in da uporaba snovi ne sme pridobiti avtorizacije.

- 274 V obravnavani zadevi je Odbor za oceno tveganja sklenil, prvič, da „ne more količinsko opredeliti“ tveganja za zdravje delavcev. Drugič, lastnosti motenj endokrinega sistema DEHP naj ne bi bile upoštevane v postopku odločanja. Zato naj Komisija ne bi ravnala v skladu s previdnostnim načelom, ko se je kljub temu odločila dodeliti avtorizacijo za uporabo DEHP. Ta napaka naj bi prav tako vplivala na utemeljenost sklepa o zahtevi za notranjo revizijo.
- 275 Drugič, glede na lastnosti DEHP kot endokrinega motilca, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, kar naj bi pomenilo, da ta snov povzroča zaskrbljenost na ravni, ki je enakovredna tistim, ki so povzročile njeno vključitev na seznam iz Priloge XIV k Uredbi št. 1907/2006, bi Komisija po mnenju tožeče stranke morala od vlagateljic vloge za avtorizacijo zahtevati, da posodobijo vlogo za avtorizacijo v skladu s previdnostnim načelom.
- 276 Tretjič, v odgovor na trditev, ki jo navaja Komisija v odgovoru na tožbo, da bi se z upoštevanjem lastnosti v okviru ocene tveganj, ki v času vložitve vloge za avtorizacijo niso bile opredeljene, kršilo načelo pravne varnosti, tožeča stranka opozarja, da v skladu s sodno prakso sodišč Unije o načelu varstva legitimnih pričakovanj, ki je posledica načela pravne varnosti, gospodarski subjekti nimajo upravičenega pričakovanja glede ohranitve obstoječega položaja, ki se lahko spremeni v okviru polja proste presoje institucij Unije.
- 277 Na drugem mestu, in neodvisno od zgoraj navedenega, naj Komisija ne bi zagotovila nobenega pojasnila o tem, kako je v obravnavanem primeru uporabila previdnostno načelo.
- 278 Komisija tej trditvi ugovarja.
- 279 V zvezi s tem in najprej je treba opozoriti, kot izhaja iz člena 191(1) in (2) PDEU, da mora okoljska politika Unije prispevati k uresničevanju cilja varovanja človeškega zdravja in temelji zlasti na previdnostnem načelu. To načelo se uporablja, ko institucije Unije sprejmejo ukrepe za varstvo okolja. Poleg tega se previdnostno načelo uporablja, kadar institucije Unije sprejmejo ukrepe za varovanje človeškega zdravja (glej v tem smislu sodbo z dne 22. decembra 2010, Gowan Comércio Internacional e Serviços, C77/09, EU:C:2010:803, točka 72).
- 280 Zlasti iz člena 1(3) Uredbe št. 1907/2006 izhaja, da določbe te uredbe temeljijo na tem načelu.
- 281 V skladu s previdnostnim načelom je takrat, kadar obstajajo negotovosti glede obstoja ali obsega tveganj za zdravje ljudi, mogoče sprejeti zaščitne ukrepe, ne da bi bilo treba počakati, da sta resničnost in resnost teh tveganj v celoti dokazani (glej sodbo z dne 22. decembra 2010, Gowan Comércio Internacional e Serviços, C-77/09, EU:C:2010:803, točka 73 in navedena sodna praksa). Za pravilno uporabo previdnostnega načela je treba, prvič, opredeliti mogoče negativne posledice za zdravje zaradi predlagane uporabe zadevne snovi, in drugič, podati popolno oceno nevarnosti za zdravje, ki temelji na najzanesljivejših razpoložljivih znanstvenih podatkih in najnovejših mednarodnih raziskavah (glej sodbo z dne 22. decembra 2010, Gowan Comércio Internacional e Serviços, C77/09, EU:C:2010:803, točka 75 in navedena sodna praksa).
- 282 S tega vidika previdnostno načelo – v skladu s sodno prakso – kadar se izkaže, da zaradi neprepričljivih ali nenatančnih rezultatov opravljenih študij ni mogoče z gotovostjo ugotoviti obstoja zatrjevanega tveganja ali njegovega obsega, pri čemer pa obstaja verjetnost dejanske škode za javno zdravje, če bi se tveganje izkazalo za utemeljeno, upravičuje sprejetje omejevalnih ukrepov (glej sodbo z dne 22. decembra 2010, Gowan Comércio Internacional e Serviços, C-77/09, EU:C:2010:803, točka 76 in navedena sonda praksa). Pri sprejemanju omejevalnega ukrepa, katerega cilj je varovanje okolja ali zdravja ljudi, mora pristojna institucija v zvezi s tem zagotoviti ustrezno povezavo med previdnostnim načelom in načelom sorazmernosti. To je posledica branja sodne prakse, navedene zgoraj v točki 281, glede na načelo sorazmernosti, ki je navedeno v členu 5(4) PEU in ki je eno od splošnih načel prava

Unije. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da previdnostno načelo upravičuje sprejetje varnostnih ukrepov, le če so nediskriminatorni, objektivni in sorazmerni (sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Bobka v zadevi Confédération paysanne in drugi, C-528/16, EU:C:2018:20, točka 51).

- 283 V obravnavani zadevi tožeča stranka v bistvu trdi, da v skladu s previdnostnim načelom obstoj negotovosti glede tveganj za delavce, ki jih je ugotovil Odbor za oceno tveganj, nasprotuje dodelitvi avtorizacije, ki jo je izdala Komisija na podlagi člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006. Drugače povedano, po mnenju tožeče stranke bi Komisija v tem primeru morala v celoti zavrniti zadevno dodelitev avtorizacije.
- 284 Vendar je treba poudariti, prvič, da se previdnostno načelo, ki je določeno v členu 191(2) PDEU, nanaša na ukrepanje na ravni Unije in da ga ni mogoče razlagati tako, da mora institucija Unije na podlagi tega načela sprejeti poseben ukrep, kot je zavrnitev avtorizacije, ki jo je želela pridobiti tožeča stranka. Ta določba namreč zgolj opredeljuje splošne cilje Unije v zvezi z okoljem, saj je s členom 192 PDEU Evropskemu parlamentu in Svetu Evropske unije v skladu z rednim zakonodajnim postopkom zaupano, da odloči, kateri ukrep je treba sprejeti za doseganje teh ciljev. Poleg tega, čeprav je res, da lahko to načelo upraviči omejevalni ukrep, ki ga sprejme institucija, pa od nje tega ne zahteva.
- 285 Poleg tega je treba ugotoviti, da s členom 1(3) Uredbe št. 1907/2006 ni mogoče podpreti trditve tožeče stranke, da bi Komisija morala zavrniti dodelitev zadevne avtorizacije.
- 286 Drugič, v tej zadevi v nasprotju s tem, kar predlaga tožeča stranka (glej točko 273 zgoraj), ni bilo negotovosti glede tveganj za zdravje ljudi. Nasprotno, gotovo in zanesljivo je bilo, da DEHP predstavlja tveganje za zdravje ljudi. Kot je bilo poudarjeno zgoraj v točki 1, ima ta snov lastnosti, ki so strupene za razmnoževanje v smislu člena 57(c) te uredbe. V obravnavanem primeru je Odbor za oceno tveganj Komisijo opozoril na obstoj negotovosti glede trditve vlagateljice vloge za avtorizacijo v zvezi z nadzorom tveganj, ki izhajajo iz DEHP, kadar so delavci izpostavljeni tej snovi. Po mnenju tega odbora vlagateljice vloge za avtorizacijo niso dokazale, da so tveganja za zdravje delavcev, ki izhajajo iz obeh zahtevanih uporab, ustrezno nadzorovana v skladu s členom 60(2) Uredbe št. 1907/2006. To je v bistvu razlog, da se je Komisija odločila za „socialno-ekonomski postopek“, določen v členu 60(4) Uredbe št. 1907/2006.
- 287 Vendar se ne more šteti, da je odločitev Komisije, da uporabi „socialno-ekonomski postopek“ iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006, kršitev previdnostnega načela. Postopek avtorizacije na podlagi tega postopka je bil posebej zasnovan, da bi podjetjem omogočil trženje snovi, ki predstavljajo tveganje zlasti za zdravje ljudi, vendar katerih socialno-ekonomske koristi prevladajo.
- 288 Kot na eni strani izhaja iz uvodne izjave 69 Uredbe št. 1907/2006 in člena 60(4) te uredbe na drugi, kadar ni bilo ugotovljeno, da so tveganja, ki jih uporaba snovi predstavlja za zdravje ljudi ali okolje, ustrezno nadzorovana, se avtorizacija lahko izda, če se lahko dokaže, da socialno-ekonomske koristi uporabe zadevne snovi presegajo tveganje, povezano z njeno uporabo, in da ni primernih nadomestnih snovi ali tehnologij, ki bi bile ekonomsko in tehnično izvedljive.
- 289 V obravnavanem primeru je treba opozoriti, da je morala biti trditev tožeče stranke, kot izhaja iz točk od 211 do 223 zgoraj, da bi bilo treba lastnosti DEHP kot endokrinega motilca upoštevati pri ocenjevanju tveganj iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006, zavrnjena glede na sistematično razlago odstavkov 2 in 4 tega člena. Previdnostnega načela pa ni mogoče razlagati tako, da bi se podvomilo o skladnosti, ki obstaja med tema dvema odstavkoma člena 60 Uredbe št. 1907/2006.
- 290 Tretjič, pristojna institucija mora, ko sprejme omejevalni ukrep s ciljem varstva okolja ali zdravja ljudi, zagotoviti skladnost med previdnostnim načelom in načelom sorazmernosti (glej točko 282 zgoraj).

- 291 V skladu z ustaljeno sodno prakso se z načelom sorazmernosti, ki je del splošnih načel prava Unije, zahteva, da so akti institucij Unije primerni za uresničitev legitimnih ciljev zadevnega predpisa in ne presegajo okvirov, ki so potrebni za doseganje teh ciljev, pri čemer se pri več primernih ukrepih izbere najmanj zavezujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti nesorazmerne s cilji, ki se jim sledi (glej sodbo z dne 4. maja 2016, Pillbox 38, C477/14, EU:C:2016:324, točka 48 in navedena sodna praksa).
- 292 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da člen 60(4) Uredbe št. 1907/2006 na abstraktni ravni predstavlja izraz skladnosti med previdnostnim načelom in načelom sorazmernosti, če eden od pogojev iz člena 60(2) te uredbe ni izpolnjen, v obravnavani zadevi tisti, ki se nanaša na dokaz o nadzoru tveganja, ki ga povzroča uporaba določene snovi za zdravje ljudi ali za okolje, zaradi njenih intrinzičnih lastnosti, navedenih v Prilogi XIV k Uredbi št. 1907/2006.
- 293 S tem, da je zakonodajalec Unije dovolil dodelitev avtorizacije v položaju, ko vsa tveganja, povezana z uporabo snovi, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, niso ustrezno nadzorovana, vendar socialno-ekonomske koristi uporabe zadevne snovi prevladujejo nad tveganji, povezanimi z njeno uporabo, ustrezne nadomestne snovi ali tehnologije, ki bi bile ekonomsko in tehnično izvedljive, pa ne obstajajo, je uravnotežil, na eni strani, varovanje zdravja ljudi in okolja in, na drugi strani, interese vlagatelja vloge za avtorizacijo ter socialno-ekonomske koristi, ki izhajajo iz uporabe zadevne snovi.
- 294 Res je, da lahko v primeru, kot je ta iz postopka v glavni stvari, konkretno uravnoteženje zadevnih interesov upraviči to, da Komisija uvede posebni nadzor in kratko obdobje za preverjanje. Vendar iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006 izhaja, da če so pogoji iz te določbe izpolnjeni, Komisija ne more zavrnila avtorizacije, sicer s tem krši načelo sorazmernosti.
- 295 V teh okoliščinah, nasprotno od tega, kar trdi tožeča stranka, previdnostnega načela ni mogoče razlagati tako, da dopušča zavrnitev avtorizacije, ki bi se lahko dodelila na podlagi člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006.
- 296 Drugič, v zvezi z očitkom tožeče stranke, ki temelji na predpostavki, da bi morala Komisija ob upoštevanju lastnosti DEHP kot endokrinega motilca, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, od vlagateljic vloge za avtorizacijo v skladu s previdnostnim načelom zahtevati posodobitev vloge za avtorizacijo (glej točko 275 zgoraj), je treba opozoriti, da se zdi, da tožeča stranka s to trditvijo meni, da bi Komisija lahko od vlagateljic vloge za avtorizacijo zahtevala, da ji pred odločitvijo zagotovijo dodatne informacije. Tožeča stranka pa v zahtevi za notranjo revizijo ni navedla take trditve. Tožeča stranka namreč v nobenem delu zahteve za notranjo revizijo ni zatrjevala, da bi morala Komisija v skladu s previdnostnim načelom od vlagateljic vloge za avtorizacijo zahtevati, da ji zagotovijo dodatne informacije in torej posodobijo vlogo za avtorizacijo. Nasprotno, v zahtevi za notranjo revizijo je tožeča stranka zatrjevala kršitev tega načela, ker Komisija ni upoštevala lastnosti DEHP kot endokrinega motilca, ki vzbuja veliko zaskrbljenost.
- 297 Iz istih razlogov, kot so navedeni zgoraj v točki 55, je treba to trditev zavreči kot nedopustno.
- 298 Še več – zaradi celovitosti – glede vsebine, očitek tožeče stranke v zvezi s potrebo, da vlagateljice vloge za avtorizacijo posodobijo vlogo za izdajo dovoljenja ob upoštevanju lastnosti DEHP kot endokrinega motilca, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, ni utemeljen. Namreč, ker na dan odločitve o avtorizaciji lastnosti DEHP kot endokrinega motilca, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, niso bile vključene v Prilogo XIV k Uredbi št. 1907/2006, jih Komisija ni bila zavezana upoštevati. Te lastnosti niso del celote ustreznih elementov, ki jih mora Komisija nujno upoštevati, kot so ustrezne informacije iz točke 216 zgoraj.
- 299 V teh okoliščinah je treba trditev tožeče stranke iz točke 275 zgoraj zavrniti.

- 300 Tretjič, glede na zgoraj navedeno je očitek tožeče stranke – da če bi Komisija upoštevala lastnosti DEHP kot endokrinega motilca, ki vzbuja veliko zaskrbljenost, preden je dodelila sklep o avtorizaciji, vlagateljice vloge za avtorizacijo ne bi mogle upravičeno pričakovati, da Komisija od njih ne bo zahtevala posodobitve podatkov, da bi upoštevala te lastnosti – brezpredmeten.
- 301 Enako velja, na četrtem mestu, za trditev tožeče stranke, navedeno zgoraj v točki 270, da se Komisija ne more sklicevati na načelo pravne varnosti, da bi odpravila dejstvo, da vlagateljice vloge za avtorizacijo v času vložitve vloge za avtorizacijo niso bile seznanjene z lastnostmi DEHP kot endokrinega motilca, ki vzbuja veliko zaskrbljenost.
- 302 Nazadnje, na petem mestu, trditev tožeče stranke, navedeno zgoraj v točki 277, da Komisija ni podala nobenega pojasnila, kako je v obravnavani zadevi uporabila previdnostno načelo, je treba zavrni.
- 303 V delu, v katerem je treba to trditev razlagati kot očitek, s katerim se želi dokazati nezadostnost obrazložitve sklepa o zahtevi za notranjo revizijo, je treba spomniti na naslednje elemente.
- 304 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, ki se zahteva s členom 296, drugi odstavek, PDEU, prilagojena vrsti zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko stranke seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa, pristojno sodišče pa izvede nadzor. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovnice akta ali druge osebe, ki jih ta akt neposredno in posamično zadeva (glej sodbo z dne 1. februarja 2018, Schenker/Komisija, C263/16 P, neobjavljena, EU:C:2018:58, točka 51 in navedena sodna praksa).
- 305 Vendar se ne zahteva, da so v obrazložitvi navedene vse upoštevne dejanske ali pravne okoliščine, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta ustreza zahtevam člena 296, drugi odstavek, PDEU, presojati ne le glede na besedilo akta, ampak tudi glede na njegovo sobesedilo in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 1. februarja 2018, Schenker/Komisija, C263/16 P, neobjavljena, EU:C:2018:58, točka 51 in navedena sodna praksa).
- 306 V obravnavanem primeru pa je Komisija v točki 7 sklepa o zahtevi za notranjo revizijo navedla, da „če je treba na podlagi previdnostnega načela vse uporabe snovi, vpisane v Prilogi XIV [Uredbe št. 1907/2006] prepovedati, ker je ta snov bila opredeljena kot endokrini motilec, bi bila cilj in učinkovitost zahteve za avtorizacijo izničena“. Iz tega sledi, da je Komisija – nasprotno od tega, kar navaja tožeča stranka – dejansko obrazložila, kako je nameravala uporabiti previdnostno načelo v obravnavanem primeru.
- 307 V teh okoliščinah, ker so bile vse trditve, navedene v utemeljitev četrtega tožbenega razloga, zavrjene, je treba četrti tožbeni razlog v celoti zavrni.
- 308 Glede na vse zgoraj navedeno, ker so bili štirje tožbeni razlogi, navedeni v utemeljitev tretjega zahtevka, ter drugi zahtevki, zavrjeni, je treba tožbo v celoti zavrni, vključno s petim zahtevkom – ki poleg tega ni bil podkrepjen z nobenim argumentom – katerega koli drugega ustreznega ukrepa.

Stroški

- 309 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov, ki jih je priglasila Komisija.

³¹⁰ V skladu s členom 138(1) Poslovnika Sodišča institucije, ki so intervenirale v sporu, krijejo svoje stroške. V skladu s členom 1(2)(f) Poslovnika Sodišča so „institucije“ institucije Unije iz člena 13(1) PEU ter organi, uradi ali agencije, ki so bili ustanovljeni s Pogodbami ali z akti, sprejetimi za njihovo izvajanje, in ki so lahko stranke pred Splošnim sodiščem. V skladu s členom 100 Uredbe št. 1907/2006, je ECHA organ Unije. Iz tega sledi, da ECHA krije svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. ClientEarth se naloži, da poleg svojih stroškov krije tudi stroške, ki so nastali Evropski komisiji.**
- 3. Evropska agencija za kemikalije (ECHA) krije svoje stroške.**

Gratsias

Dittrich

Ulloa Rubio

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 4. aprila 2019.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	1
Postopek in predlogi strank	4
Pravo	5
Predlog za razglasitev ničnosti sklepa o avtorizaciji	5
Predlog za razglasitev ničnosti sklepa o zahtevi za notranjo revizijo	5
Prvi tožbeni razlog: napačna uporaba prava in presoja glede skladnosti vloge za avtorizacijo na podlagi člena 62 in člena 60(7) Uredbe št. 1907/2006	6
– Prvi del: napačna uporaba prava in napaka pri presoji pri razlagi pojma „uporaba“ iz člena 56(1)(a) in člena 62(4)(c) Uredbe št. 1907/2006	6
– Drugi del, ki se nanaša na napačno uporabo prava in napake pri presoji v zvezi s pomanjkljivostmi v poročilu o kemijski varnosti	13
– Tretji del, ki se nanaša na napačno uporabo prava in očitne napake pri presoji v zvezi s pomanjkljivostmi pri presoji ustreznih alternativ	20
– Četrty del: napačna uporaba prava pri razlagi členov 60(7) in 64(3) Uredbe št. 1907/2006	22
Drugi tožbeni razlog: očitne napake pri presoji v zvezi s socialno-ekonomsko oceno iz člena 60(4) Uredbe št. 1907/2006	24
– Prvi del, ki se nanaša na napačno uporabo prava in očitne napake pri presoji v zvezi z referenčnim okvirom socialno-ekonomske ocene	24
– Drugi del, ki temelji na očitni napaki pri presoji ravnovesja med tveganji in koristmi	25
– Tretji del: očitna napaka pri presoji zaradi neupoštevanja informacij pri socialno-ekonomski oceni	27
Tretji tožbeni razlog: napačna uporaba prava in očitne napake pri presoji glede člena 60(4) in (5) Uredbe št. 1907/2006 v zvezi z analizo alternativ	29
Četrty tožbeni razlog: napačna uporaba prava in očitne napake pri presoji zaradi kršitve previdnostnega načela v okviru postopka avtorizacije	34
Stroški	38